

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
БЕОГРАД

Пословни број: К-По₂ 4/2013

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА одржаног дана 12. јуна 2013. године**

Отварам заседање у предмету оптуженог Гвозден Мирослава, због кривичног дела из чл. 142 ст. 1 Кривичног Закона СФРЈ.

Судеће веће је у саставу председник већа судија Бојан Мишић и чланови већа судије Мирјана Илић и Драган Мирковић.

Констатује се да су на заседање, на претрес приступили:

- заменик јавног тужиоца – Војислав Шошкић
- оптужени Гвозден Мирослав
- бранилац адвокат Бранимир Гугл

Те сведоци: [REDACTED] и [REDACTED]

Председник већа: Дакле, сва позвана лица, што значи да нема никаквог разлога зашто не бисмо данас отворили претрес уколико нас ниједна друга околност не омета у томе. Такође, у судници су присутни. Ви госпођо? Ви сте?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес **одржи**.

Констатује се да се главни претрес снима то јест да ће о овоме остати звучни запис.

Председник већа: Прво ћемо утврдити личне податке оптуженог. Вашу личну карту смо видели већ на припремном рочишту, претпостављам да је то та иста тако да нека, није потребно да гледамо то поново. Као и на припремном рочишту тако и раније приликом Ваша два или три, како се узме ранија саслушавања такође у својству оптуженог или окривљеног свеједно, већ сте били упозорени да сте дужни односно да

треба да пажљиво пратите ток овог претреса и на њему можете стављати своје предлоге, сами или преко Вашег браниоца, да можете указивати на чињенице и питања која сматрате да су у Вашем интересу, постављати питања сведоцима и стављати примедбе на њихов исказ а наравно подсећам Вас да сте, као што сте већ упознати такође више пута, имате право да дајете своју одбрану на начин како то Ви сами сматрате да је најбоље, да имате право на стручног браниоца то јест адвоката које сте право већ искористили и да се можете бранити и ћутањем уколико сматрате да је то за Вас најповољније. Да ли сте све ово разумели?

Опт. Мирослав Гвозден: Апсолутно.

Председник већа: Можда је најбоље да се иначе убудуће примакнете више микрофону а за ово мислим да се сада чуло. Можете сести. Како смо на припремном рочишту чули, односно јавни тужилац је прочитао оптужницу у целости, овом приликом је довољно сасвим да само укратко изложи оптужницу односно изложи свој став о овом поступку.

Заменик тужиоца: На припремном рочишту је прочитана оптужница тако да и оптужени и председник већа а и одбрана су упознати да је оптужницом КТО.бр.2/2003 од 02.04.2013. године, оптужени Гвозден Мирослав са осталим подацима као у списима предмета зато што је 12. то јест за вријеме ратног стања на подручју села Сотин и Томашица заједно са Гвозден Милом извршио убиство 6 цивила хрватске националности и једног покушаја да лиши живота на начин како је то описано у оптужници и имајући у виду законске одредбе које су наведене у оптужби и правила међународног права која су садржана у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица, на несумњив начин и чињенично и правно произилази да је оптужени Гвозден Мирослав извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези чл. 22 КЗ СРЈ. У оптужници тужилаштво је на страни 3 предложило доказе како саслушање одређених сведока који су наведени у оптужници тако и материјалних доказа из чега се састоје записници, искази, онда записници о извршеном увиђају као и накнадно је приложено спис који је против окривљеног након извршења кривичног дела покренут кривични поступак и вођена истрага пред војним судом у Бања Луци. Међутим, с обзиром да је достављена суду од стране Кантоналног тужилаштва на захтев суда преко мејла спис. Од Тужилаштва је достављена и оверена фотокопија коју сад могу да предам тако да ће се и то извести као доказ у даљем поступку. Хвала то је што имам за сада.

Председник већа: Хвала. Оптужени Мирославе да ли сте оптужницу разумели?

Опт. Мирослав Гвозден: Нисам разумео.

Председник већа: Можете ми објаснити у ком смислу је нисте разумели у ком делу? Да ли чињенично или правно?

Опт. Мирослав Гвозден: Па сад извините, не разумем се баш у то, те речи али.

Председник већа: Оно што је уписано у оптужници како сте добили у писменом облику. Да ли Вам је то разумљиво?

Опт. Мирослав Гвозден: Свака реч у њој. Реч као реч разумем. Али неке ствари ми нису јасне па бих замолио господина тужиоца да ми објасните. Ја се извињавам могу ли ја да изнесем да кажем?

Председник већа: Шта Вам није јасно у оптужници?

Опт. Мирослав Гвозден: Није ми јасно господине судија како може цивилно лице то јест ја, који долазим да сахраним покојнога брата у цивилној униформи, с пушком на рамену који нема ниједног делића освете, мржње, да превазиђе ратни злочин у ратног злочинца, најгрђе што је допринео господин јавни тужиоц Јасмин Месић. До тога момента од 05. децембра 1992. до одласка папира господину Месићу у руке, водило се вишеструко убиство што сам лично видео, како је дошло у босански суд кантонални истога момента сам ратни злочинац, живот ми је уништен, породица. Извињавам се.

Председник већа: Мирославе, довољно је. Из овога што сте рекли разумем .

Опт. Мирослав Гвозден: Молим Вас, да ми само објасните како је то и да ли је могуће?

Председник већа: Сад ћу Вам ја.

Опт. Мирослав Гвозден: То ме много боли.

Председник већа: Сад ћу Вам рећи око тога. Дакле, из овога што сте рекли разумемо да оно што Ви сада говорите да је примедба на оптужницу и да се са оптужницом као таквом не слажете. Из свега што сте рекли закључује се да сте разумели оно што Вам се ставља на терет, што Вам није по вољи то је свакако сасвим разумљиво.

Опт. Мирослав Гвозден: Воља је воља, али истина је истина, извињавам се.

Председник већа: Тако да нема потребе да Вам се додатно оптужница у том смислу објашњава. Речи су јасне а питање става Вашег.

Опт. Мирослав Гвозден: Ја сам Вас искрено од срца замолио да ми кажете.

Председник већа: Или правних питања ће управо бити предмет овог поступка. Према томе, закључујем ли правилно да не признајете оно што Вам је стављено на терет?

Опт. Мирослав Гвозден: Не признајем господине судија, ту нема ниједне једине речи истините, јер ни тад нисам могао да кажем тог 5. децембра '92.

Председник већа: С обзиром да смо на припремном рочишту имали уводна излагања како јавног тужиоца тако и одбране, сматрамо да није потребно да се то и овом приликом чини,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Објављује се почетак доказног поступка.

Председник већа: Изволите.

Адв. Бранимир Гугл: Нисам разумео шта је прибављено данас.

Председник већа: То смо свакако ионако мислили да Вам покажемо али не на почетку овог претреса, односно нешто касније али могу Вам то на увид доставити и сад.

Адв. Бранимир Гугл: Уважени председниче ја бих молио ако ми дозвољавате, да заједно пре давања одбране окривљени и ја извршимо с обзиром да је то доказ који ја три пута, имате га у транскриптима који су прибављени, тражен од Кантоналног суда да није урађено? А он чини одбрану окривљеног, истражни судија га је овде испитивао на околности исказа који је дао пред судом у Бања Луци.

Председник већа: То је тачно.

Адв. Бранимир Гугл: Тај исказ је заснован на писаној изјави коју најзад први пут видимо овде, па бих молио ако можете да нам дате 15 минута паузе.

Председник већа: Тужилац је ставио сада предлог за увођењем ових списа у доказе што, о чему суд још није одлучивао. Међутим.

Адв. Бранимир Гугл: То је био наш предлог да се ови списи прибаве, да припремног рочишта.

Председник већа: Да, то сматрамо да има смисла да се овако нешто учини па ћемо у том смислу одложити односно направити један прекид сада већ започетог претреса у трајању од око 20 минута. Сматрам да је то толико довољно.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес **прекине** у трајању од 20 минута ради упознавања одбране и оптуженог са достављеним списима предмета Војног суда у Бања Луци.

Председник већа: Да ли су оптужени и бранилац успели да постигну да се упознају са овим накнадним у ствари најстаријим списима у овом предмету за ово време. Добро.

Констатује се по истеку 20-минутног прекида претреса да се главни претрес настаавља.

Председник већа: Оптужени Мирославе о Вашем положају, правима и могућностима у овом поступку већ смо Вас упознали, сада можете изнети своју одбрану. Ви сте већ давали како код, на све ове околности, како код истражног судије односно судије за претходни поступак овог суда негде у новембру чини ми се 2011. године, тако и крајем прошле године на главном претресу у суду у Бихаћу. Изволите.

Опт. Мирослав Гвозден:

Од почетка као и увек. Господине судија и часни суде и сви присутни. 01. децембра '92. године, на жалост нашу, гине мој покојни брат Радослав са непуних 21 годину. Јавља ми се са породицом, фамилијом одлазим за родно село да сахраним покојнога брата и наравно да се вратим. Ниједног тренутка не размишљајући ни на какав начин, никакве освете из било чега јер је то, и да се деси не може да ми врати брата. Долазимо кући, сахрањујем покојнога брата 03. децембра, 04. излазимо на гробље што је у нашој вери православној нормално, 05. децембра код дотичног господина ██████████, рођака се кољу оне свиње убојнице велике. Ту се састајемо, кољу се свиње, никаква посебна прича нити неки договори што ја не знам за њих, што ме много терети, нити знам о каквом договору, о каквом одласку о каквој освети било чему. Креће се како се креће. Задњи сам који је крено из куће одатле са пушком на рамену у цивилу од покојног брата који је све време носио на линији заједно ратујући са господом тројицом који ме оптужују на правди бога окривљују. Крећем одатле што је и мени наравно први пут, никад у животу своје нисам крочио ни на 5 километра близу тога села, велика је то раздаљина можда неких десетину километара. Из шуме у шуму, Миле, ████████, ████████ и ја Мирослав Гвозден смо кренули заједно. Негде на самом изласку из те шуме и улазак у то село нам је пристигао и ██████████. Ишао је негде ја мислим мајци за лекове или тако нешто али, пристигао је и он. Значи пристизање његово и наш четворице ту. Шта се дешава? Дешава се следеће. Наравно ни он мене, ја не браним себе да би лаго, причам истину. Сва четворица пробају оружје које носе, моја пушка је окачена овако да вам покажем и држим руку за цев и не знајући нити сам је кад користио нити сам био у армији, нити сам кад где учествовао нити ишта, нит сам љубитељ оружја. Испробавају оружје са неких можда шта ја знам два-три метка без мене. Излазимо из шуме. Улази се у село, мала узбрдица, где затичемо прве људе кућу, причам вам оно што сам рекао овде и господину Милану Дилпарићу уз присуство мог адвоката и осталих, што сам ја видео и затекао и то ћу вам рећи а што нисам видео не могу да кажем ни на кога. Једна мања група људи а напред неких можда 15-так метара што је и то лажно речено, већ су запрежна кола била ту, људи окренути леђима ка мени. Ту се вукла нека дрва и неки балвани. Долазимо ту, неких 3,4,5 људи је било скупа. Наравно, задњи сам у колони погнут, на жалост и њега и свих нас, Миле напред остали иза њега, свима су пушке у рукама на готовс сем мени. Лево, десно прилази се, значи четири жртве две на коњским запрежним колима, један старији човек који се пришао и нагао на ограду, једна жена непосредно следећа кућа су убијени на моје очи које сам ја видео и о којима сад овде причам и причаћу колико год треба часно и искрено. Господине судија, часни суде, све се то врло брзо дешава, све то није трајало више од пола сата, био је сув дан, дувао је изузетно јак ветар. Па верујте ми на једно 4-5 метара не можете разумети шта ко прича него читање са усана са уста. Суво време, ведро али јак ветар. Дешава се шта се дешава, директна убиства која видим са непуним 21 годином. Из претходне жалости и туге за братом ја гледам директна убиства која се почињавају и чине, не знам како да кажем. Први човек који је страдао, страдао је тај човек који се нагнуо на ограду што ми кажемо у Босни на тарабе, упитан шта је упитан

не могу да кажем на тој раздаљини, убијен је са метак, два или три, мање-више. Следећа жртва кућа до, жена 50-так година, да ли је носила дрва, секла, шта ли је на жалост и она је страдала. Непосредно одатле, то је неко проширење пута како би реко мало шире од суднице, проширење сељачког пута макадама. Ту су била дрва и ту већ кола била пристигла, ту је било мало дете. Одатле се прилази колима, обилазе се кола, долази се на чело лице у лице људима. Из изјава које сам читао и видим и схватио, вероватно је питано ко сте, шта сте, какви сте. Извињавам се, само сам прескочио пре тога три човека које сам ето задњи из колоне то је било овако нека живица као на винклу, су стајали ја сам их лично питао. Ко сте, шта радите овде? Каже Срби. Рекао сам им да беже, што су људи и учинили. Те две жртве на колима па до 50 година, на жалост страдају, гину, један пада десно, један пада лево. Продужавају даље, дете седи на како ми то зовемо у Босни дрвена руда где има она ручна да се коче точкови. Дечак 5,6,7 година, оволицни плави. Ја сам пришао томе детету и овако сам га узео за лице два метра минимално сам га провео и наравно да сам видео једног човека тамо, једног тамо мртвог. Један пут иде овако низбрдица, ту сам рекао детету да бежи, следећи иде овако полу-доле и виде се мало кровови кућа где одлази. На том превоју кад сам рекао детету да бежи, шта се дешава? Дешава се ово. Овај господин који ме терети, сад ће да уђе овде [REDACTED] је клекнуо на једно колено и пружио ја се извињавам што показујем рукама, пружио пушку звану карабин да ли или не, у правцу детета да пуца, што сам ја рекао извињавам се још једном суду и свима вама опсовао сам сунце и ударио по пушци „шта то радиш, да пуцаш на дете“? Одатле одлазе доле, ту сам осто, не верујем да је трајало више од 10 минута чули су се пуцњи појединачни ето толико сам бар разумео из филма, шта је рафал, шта је појединачна паљба и слично. Вратили су се, кренули смо кући не знајући колико је још људи страдало 1, 2, 3, 5, 10. Сат и по до два пешачења извињавам се, мало сам прехлађен, до куће било је сигурно негде пола осам-осам, зимско доба, мрак, струје нема, нема ништа ратно стање тако су га звали. А ми смо кућа од куће шта ја знам по 300, 400, 500 метара Миле је задњи у шору, ја сам негде у средини [REDACTED] и [REDACTED], ту смо сви. Једног тренутка седимо са фамилијом, породицом, теткама, сви у црнини, чујем јако лупање и чујем трчање око куће. Устао сам, знао сам о чему се ради. Стигла је војна полиција из Санског Моста на челу са капетаном тако се представио капетан прве класе Радован, сад немојте ми замерити, ја устајем и моја рођена тетка која живи овде на Новом Београду већ 40 година и јаче, рекао сам да се помери да отворим врата јер сам се плашио да не буде некаквог пуцања, нечега, пуна је кућа фамилије. Како сам откључавао врата наравно ускочио је Радован и још двојица, руке уза зид, ломи на леђа, да су већ претходно ова четворица покупљена, сећам се добро нека марица је била мењач горе, фиат неки, није ни важно и ја пети седам у марицу, иде се за Сански Мост, значи то је 19-20 километра од наше куће до Санског Моста. Тадашњи хотел звани „Санус“ доле у приземљу куглана, ту је била наша команда српске војске где ми долазимо из комбија, лисице, унутра је било неких искрено речено 30-так полицајаца војних на челу са тим Радованом Цубом долазимо унутра, ту никакве изјаве нису давате, али су уследиле жестоке батине, ружне речи мени посебно псовање мртве мајке која је умрла две године пре него што је почео рат и брат погинуо. Поређали су нас овако на клупе оне дугачке, ја сам први са леве стране, до мене је Миле, [REDACTED], [REDACTED] и овај малолетник задњи. Следећа сцена и речи искрене и часне од Радована Цубе капетана је била „бандо покварена, убице, шта сте то урадили у селу Сасине, рођак је одговорио њима „то што је требало да се уради, одрађено је“. У том је уследио жесток ударац песницом њега. Ја сам се нешто побунио, шта сам рекао да не туку, истога момента сам добио и ја песницу, везани смо значи руке су везане на леђа лисице и кад бих хтео да се браним нисам могао, верујти ми од толико људи и

свега тога. Сат до сат и по времена које је трајало ту до кретања за Бања Луку ми смо били тучени жестоко највише ја и Миле, остала тројица су добијала шамаре, по неко шутеве, ја сам по прилици највише добио ја. Креће се за Бања Луку негде пола десет, девет, стављају нас у марицу, вежу лисице и то каче лисице доле, неке су алке биле овако. Верујте ми искрено и часно значи тај пут од Санског Моста до Бања Луке има неких 90-100 километра, за мене је то била вечност у комбију који је мрачан, размишљајући шта ће бити с нама, шта сам то урадио да ме као зликовца воде, да ли ће нас побити, извињавам се, да ли ће нас предати некоме? Шта ће с нама бити? Цео пут је било то мени у глави и где идем и где долазимо. Једнога момента стижемо, гаси се комби, клизна врата се отварају, видим зграду као нашу овај суд, не видим више ништа. Покаже руком, изволите. И даље смо везани наравно. Улазимо унутра, наравно касније сазнајем војни истражни затвор звани логор касарна, војни притвор. Улазимо унутра, Радован Цубо, један полицајац војне полиције и нас петорица. Сад дал сам ја био први или Миле, не сећам се, ови остали. Што нас на вратима чека реч оваква изузетно сам га добро запамтио и свих тих 28 дана био је изузетан човек, имао је два сребрна зуба, гледа у нас, заврће рукаве, чуо сам да је из Бронзаног Мајдана, то је недалеко од мене, звали су га „Коцкар“. И пита Радована „ђе си Радоване, јесу ово наши или балије“? Ја се извињавам, у Босни кажу Балије за Муслимане. Нису, каже на жалост, наше гњиде каже, побише недужне људе. Улазимо ту у ходник, седамо на клупе за неких 10-15 минута она тројица одлазе, где у ћелије, ја и Миле напред капетан, нас двојица у средини, позади полицајац одлазимо први или други спрат у канцеларију, у тој канцеларији нема никог сем нас четворице. Шта се даље дешава господине судија и часни суде? Ја сам изузетно честит и частан човек, истину говорим и рећи ћу. Не плашим се овог момента да ме осудите да ми радите шта оћете. Оћу само да кажем истину. Шта се дешава горе господине судијо и сви присутни овде? Дешава се друга ствар. Човек који је под дејством алкохола, капетан, ставља нас двојица, астал је као код господина тужиоца мало шири, с леве стране ставља Милета, са десне мене. Размак неких метар, метар и 20 можда сад у сантиметре. И иду речи овакве „ајде бандо покварена, српска, пишите шта сте радили или ћу вас сад бичом поубијати“. Први пут га питам господине капетан шта да пишем? Истога момента уследила је песница са ове стране главе мени, ударио сам носем о сто, пукао ми је нос, имао сам тад браду можда сантиметар. Значи, ударио сам главом доле, пукао ми је нос, и даље сам везан, руке на леђа, одвезао ме је да одем у купатило, одвезао ми руке, лисице скинуо, умио сам се, дао ми је обичан папир формат А4 као за цртање и оловку. Каже пиши. Извињавам се, по други пут га питам људски и српски, господине капетане шта да пишем? Шта сам то урадио? Следе речи ја се извињавам „пиши мајку ти милу да си дошао да сахраниш брата и да идеш да убијаш Хрвате недужне“. „Никог ја реко, нисам убио господине капетане“. Опет је уследила песница и тако се дешавало два-три пута да сам ја устајао, умивао се, нос разбијен, усна натечена, десно ми око затворено и најгора сцена кад је давао папир, часни суде, то што мене терети та изјава сам је писао онако како ми је говорио и диктиро са репетираним пиштољем држећи овде иза, дрхти му рука, у животу се нисам уплашио као тад. Рука му дрхти, пијан човек, ратно стање. Шта би неко урадио други у мојој ситуацији. Прихвата и што није урадио. Жестоке батине које сам тад могао да поднесем са 20 година и 93 киле, спортиста, али нисам могао да поднесем псовање мртве мајке. Шта се дешава? Трећи и четврти пут бели папир формат А4, оловка, отприлике оваква слова писана, штампана, а не ово што смо ја и господин Бранимир сад гледали, то није моја изјава. Мој горе потпис како је доспио не знам. Пиши значи, писао сам, дао сам изјаву онако како је говорио и диктирао господин капетан који је на жалост, мртав. Волио би да је жив да га видим овде очи у очи. Једина

изјава 05. децембар '92. до касно у поноћ сам је дао на обичном папиру онако како ми је диктиро и реко, та иста изјава господине судија, тужиоче, браниоче, је прекуцана, прештампана, чувана до момента 28.09. дана кад сам изашао, кад су нас звали да идемо у војни суд и кући. Истога тога момента видео сам све и причао са својим браниоцем, какви адвокати, какви јавни тужиоци, браниоци. Та иста изјава је прекуцана, дата ми, злоупотребита уцењена против мене. И речено је овако „Мирославе хоћеш ово да потпишеш да идеш кући на линију, или да те вратим 6-7 месеци у притвор па шта ти бог господ да“. Тако је било мој господине судија и часни суде, дословце до речи, до слова. Како сам ја завршио и доспио овде, до момента док све то није дошло господину Месићу у руке и овој тројници који су на правди бога против мене, од истога момента ја сам посто ратни злочинац, убица, у свим босанским медијима сам био на телевизији. 6 убистава ми је господин Месић прикачио пошто Миле није доступан органима ту је Мирослав. Смрт мога покојног брата је искоришћена, злоупотребита а и ја са њим. Господине судија, има неке ствари што ми јасне нису биле а схватио сам. Како је логично да већ тадашњи ратници, људи носе оружје, униформе Српске Републике, где је био мој покојни брат Радослав, који гине на Градачцу недалеко од Добоја, а са контра стране су Муслимани и плаћеници што су и они рекли. Дешава се погибија мога брата а одлази се у село Сасина где живе искључиво хрватско становништво, што по мени никакве логике нема и где је ту освета због мога брата или је то лична освета? Шта је договорено пре мене и мимо мене. Никакве логике, брата ми убијају Муслимани, одлази се у хрватско село Сасина и убијају се недужни људи Хрвати. И волео бих да ми се то не користи и спомиње ми се брат јер ја тврдим и гарантујем да та освета није била због мога брата ни од једнога значи, ни Милета, ни [REDACTED], ни [REDACTED], ни [REDACTED]. Тврдим својом главом, једну једину имам, да ли је приватна освета, шта је одрађено, смишљено, како је смишљено, ја то не знам господине судија. Нашао сам се како сам се нашао. Кренуо нисам и што сам ишао у жалости, у туги, у плакању у црнини, да ја размишљам да убијам недужне људе да осветим брата који је већ сахрањен. Милетов брат рођени Благоје, гине исте године маја, јуна месеца близу линије где је мој брат погинуо. Зашто се то тад није урадило без мене? '95. гине покојни рођак, диван човек и један и други Милан Гвозден, [REDACTED] рођени брат. То се није десило. Само се десило на смрти и после смрти мога рођеног брата Радослава да се одради нешто ако је имало, да се створи алиби, кад дође стани-пани, ту је добри Мирослав поштени, Милета нема, ајмо одрадити посао, окривићемо њега, човек који нема мрље на себи створио је породицу, господине судија не дај господе боже да сам руке окрвавио, ја се никад не би оженио и створио породицу, имам дивног дечака. Никада се оженио не би, не би клетву и све остало преносио на своје рођене. Моје је моје презиме, честити људи, осрамоћено је презиме, деда ми је после рата био у УДБИ што се може проверити, партизан, моја лоза је нажалост господине судија, суде и сви присутни је, на жалост, само страдала. Од мојих колико ја знам, никад нико никог није убио. Оца су ми убили у селу, умрла ми је млада мајка, погинуо ми је брат, ова два дивна човека, рођака сам изгубио. Дивне људе, и то је тако било годинама. Да ме толико оцрне господине судија, да ме гледа цела Србија и пола људи, Мирослава Гвоздена, ратног злочинца у неким паравојним јединицама ради освете дошао и побио 6 Хрвата. Трећег, господине судија јуче сам тек сазнао, 03.04. ове године сам изашао у наш „Блиц“ што нисам ни знао. Изашао сам у „Блиц“ то је доступно свима а то је исто господин Месић јавни тужилац одрадио у Бихаћу, у све ме медије дао, ударна вест рођени брат ме зове у 11 сати ноћи, и ставља телефон. Ударна вест у једној републици држави Мирослав Гвозден је убица, побио Хрвате ради освете брата и осталог. Треба мој господине судија и господо живети са тим а нисте криви. Ја који немам мрље на себи да доспем ја у јавност, у медије као

најгори злочинац и све остало што не приличи човеку нормалном. Па вас зато молим да погледате све ово и видећете, доћи ћемо до тога да вас Мирослав Гвозден ниједну реч није слаго. Све сам вам рекао часно, искрено и поштено што зна и и мој господин Бранимир, мој браниоц. Три пута смо били у Бихаћу као овде и код вас. Ако је постојала сумња, има ли чврст доказ, аргумент да ме господин Јасмин Месић заустави у истражни суд у Бихаћу и да каже Гвоздене доказано је, један папир, једна изјава, ја вас питам као суд и своју земљу коју поштујем, може ли се то негирати? Може ли човек да да изјаву који пије лекове, који на себе ставља пиштољ и беси се? Да ли је меродавна та изјава? Да ли таква особа може да даје изјаву? Да се то прихвати као нормално? А ту изјаву је дао [REDACTED]. Значи сва дела, свака му част. Човек ради свој посао, немам ништа против. Од момента дешавања до момента приспећа папира код господина Месића се нама водило вишеструко убиство село Сасина, Сански Мост од НН лица. Како је дошло код господина Месића више то није та прича. Зато сам малопре и поставио то питање, немојте ми замерити. На основу чега сам ја ратни злочинац? Где сам ја учествовао? Шта сам ја то радио као цивил? Да ми само појасните, не желим да вам одузимам време и било шта. На основу чега господина Месића изјаве и њих тројице да сам ја ратни злочинац и све најгрђе против мене.

Председник већа: Је ли то Ваша одбрана? Да ли имате нешто што бисте још додали томе што сте рекли?

Опт. Мирослав Гвозден: За сад ништа, наставићемо.

Председник већа: У том случају време је за евентуално постављање питања. Да ли бранилац има неких питања за свог брањеника, за оптуженог?

Адв. Бранимир Гугл: Ја бих замолио да предочите изјаве које су у списима предочите да ли су то његове изјаве или нису.

Председник већа: Мислите на ове изјаве у које су у овим.

Адв. Бранимир Гугл: Писане руком. Да ли је то његов рукопис или?

Председник већа: Или оно што је касније уследило пред судом односно.

Адв. Бранимир Гугл: Она проистиче из тога.

Председник већа: Док ја то пронађем пошто сте то видели малопре, на ово питање шта можете рећи? Ова изјава коју сте видели малопре, сад ћу Вам је наравно додатно предочити али сте је већ видели. Да ли је ово Ваше? Писаним словима ћирилицом, писано на формулару, на то сте мислили јел тако? Ево изволте, молим да се то предочи оптуженом.

Опт. Мирослав Гвозден: Господине судија, рукопис је мој, ово није моје. Ја сам изјаву писао латиницом, штампаним словима. Ово није моја изјава. Рукопис је мој. Потпис је мој само не знам како је доспео овде. Ово и остало није моје, иста изјава као Милетова идентична је писана како ми је говорито штампана слова, отприлике оволика слова. Ја се извињавам, ово подаци нису моји, ово моје није. Ја не пишем овако.

Председник већа: Изволите.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли нам може рећи под којим условима је сачињена откуцана изјава на којој је његов потпис који није споран? Дата пред истражним судијом и одмах судија да се надовежем, да ли је имао браниоца и ко је све био присутан?

Председник већа: То је питање. Изволите одговорити.

Опт. Мирослав Гвозден: Извињавам се, само нисам разумео питање. Ја се извињавам.

Адв. Бранимир Гугл: Како је састављена изјава коју сте Ви потписали а која је откуцана, пред истражним судијом Војног суда у Бања Луци?

Опт. Мирослав Гвозден: Саставита је овако господине браниоче и сви присутни. Уласком у канцеларију и што одмах да кажем истина није што пише на папиру задржао сам се десетак минута највише унутра. Нисам видео, нити је био икакав јавни тужилац, заменик, браниоц. Постојао је само један човек који се представио Срђан Форца, капетан прве класе, војни истражни судија. Он и ја. И овако ми је преко стола дао изјаву и рекао што сам досад изјавио. Нико други није био, никакав записничар, никаква женска особа, никакав мушкарац. Два човека он и ја. Све је било откуцано, све је било спремно само да потпишем или да не потпишем. То је при самом изласку кући, други, трећи, четврти дан не држите ме за реч, пред сами Божић кад смо излазили.

Адв. Бранимир Гугл: Ви сте то потписали и изашли?

Опт. Мирослав Гвозден: Потписао, нисам гледао шта сам потписао. И изашао у ходник.

Адв. Бранимир Гугл: Од тог момента да ли сте имали било какав контакт до 2011. године, са било којим органом правосуђа, полицијом и тако даље?

Опт. Мирослав Гвозден: Никад нигде до 30. октобра у овој истој судници код господина Дилпарића где сте и Ви били присутни. Никад нигде, што се све може проверити. Једна изјава писана под тучом и што ми је речено и друга након 18 година овде у овом часном суду где је седео господин Милан Дилпарић где сад седи господин судија. Никад нигде и ником, ни приче ни давања ни било чега.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли Вам значи нешто име полицајца Мухарем?

Опт. Мирослав Гвозден: Значи господине браниоче. Мухарем Бешић, родом из Бихаћа, ради у Санском Мосту у СУП-у инспектор крим.службе.

Адв. Бранимир Гугл: Јел сте имали неке сусрете са њим?

Опт. Мирослав Гвозден: Имао сам.

Адв. Бранимир Гугл: Када, где и како? Опишите.

Опт. Мирослав Гвозден: Прошле године крајем августа кад је подигнута оптужница против мене 27.11.2010. сам на позив, значи не директно мени, него мојој сестри. Одлазим за Сански Мост као савестан и частан човек као што сам и овде, рачунам не плашећи се никог и ничег да потражим тог господина Мухарема Бешића и наравно да одем са њим у СУП као и овде да дам јавно и часно и искрено изјаву, која се наравно заводи и нека буде шта ће бити. Наравно, то се није десило. Дешава се следеће; стижем у родно место, одлазим код моје таште, женине мајке следи телефон, на телефон ме зове рођак [REDACTED], где си, како си, шта си? Да скратим причу. Ту сам. Каже да се не мучиш доћи ћу ја по тебе да не идемо у Сану а доћи ће инспектор до мене као неформално да седнемо и да попричамо што није било чудно, прихватио сам. Долази рођак по мене негде пола десет ујутру сутрадан. Одлазимо да сачекамо Мухарема. Ми смо сели у кафану на пиво, он је прошао поред нас, њему је звонио телефон, што сам ја тад господине Бранимире и сви присутни схватио колико је сати и шта се мени ради иза леђа и шта је рађено пре тога месец и по дана, кад су одрадили зовите рођака. Али о том ћемо потом. Устаје [REDACTED], мени остаје пола пива, ја седам у његов ауто и он ме води значи до самог улаза у село ту има једна мала ћуприја, мали мостић. Већ господин Мухарем инспектор чека ме са „Голфом“ марке тројка, трула вишња, прелазимо, упознајемо се, седамо, [REDACTED] се враћа нас двојица идемо кући код [REDACTED] наравно пошто ја моје немам на жалост. То је неких 2 километра. Долазимо до [REDACTED], унутра никаква посебна прича, где си Гвоздене, како је Гвоздене, како те зову, шта радиш? То је било. Долазимо горе након 10-15 минута стиже [REDACTED]. Кафа, ракија наравно. Сели и овако мени каже господин Мухарем Бешић. Каже Гвоздене ово је неформално. Причамо сад каже ко људи а можемо на други начин. Реко како год Ви кажете и желите ја пристајем. Имам све доказе, имам сведоке, знаш ушао си у кућу лево-десно. Ма нема проблема реко полако доћи ћемо до тога. Ја сад могу да позовем неке специјалце да те ухапсе. Реко није ни то проблем господине, само да се јавим наравно вама, изволите водите ме за Бихаћ. Што он мени одговара „знам, знам, имаш ти дебеле везе у Београду, тебе неко штити“. „Немам ја никога сем поштена образа и часна срца и мојих најближих“. Да би једног момента [REDACTED] се враћа, носи кафу и ракију, да би тај инспектор рекао ове речи „Гвоздени, да ме нећете каже убити овде“ што сам ја устао иза стола „инспекторе, то су тешке речи зашто би Вас неко убио а нарочито ја“? Ма каже „шалим се“. Ту се прича завршава оћеш доћи овде. И ја га питам господине инспекторе зашто мени није послат папир позив из суда Бихаћа кантоналног од господина Месића? Зашто то нисам добио као што сам добио од господина Дилпарића? Добио сам позив, заказали, дошао дао изјаву. Њих тројицу си добио на телефон, отишли су, радили, одрадили, кад су завршили. Зову моју рођену сестру за [REDACTED] и [REDACTED] да их испрати. Испраћа их моја рођена сестра не знајући да јој рођеном брату пакују робију. То су људи часне и искрене речи овог човека испред вас који говори и стоји. Никаквих посебних уцена није било, рекао сам искрено речи шта сам причао са човеком, оћеш доћи да ја сад зовем да скину потерницу, ја се насмејао. Какву потерницу, зашто? Прошао сам Рачу наравно са господином Бранимиром сам ишао три пута кроз Хрватску, добио документе без проблема, какав сам ја ратни злочинац бре? Вратио сам се код човека и рекао му да сам био и одатле креће наша сва процедура.

Адв. Бранимир Гугл: Хвала. Немам више питања.

Председник већа: Да ли јавни тужилац има питања? Изволите.

Заменик тужиоца: Господине Мирославе најпре ћу вам поставити одређени број питања. Ви можете одговорити а можете јер сте упозорени од суда, како вам најбоље одговара тако се можете и бранити. Ви сте рођени у село Усорци јел тако?

Опт. Мирослав Гвозден: Тачно.

Заменик тужиоца: До кад сте живели у том селу?

Опт. Мирослав Гвозден: До '86 03. месеца.

Заменик тужиоца: Где сте се налазили када је погинуо Ваш брат?

Опт. Мирослав Гвозден: Налазио се у Београду. Овде где јесам, где сам радио у „Индустији мотора“ у Раковици. Тренутно сам се налазио код тетке када су нам јавили да ми је брат погинуо.

Заменик тужиоца: А реците ми почетак рата у Босни и Херцеговини где Вас је затекао? Где сте били?

Опт. Мирослав Гвозден: Сво време овде, где ће ме затећи?

Заменик тужиоца: У Београду.

Опт. Мирослав Гвозден: Наравно.

Заменик тужиоца: Нисте били припадник Војске Републике Српске?

Опт. Мирослав Гвозден: Не. Никад, нигде ни у чему.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је познато да ли је Гвозден Миле, [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] да ли су они били припадници?

Опт. Мирослав Гвозден: Сем малолетника сва тројица су била у истој јединици где је био мој покојни брат, припадници 6 Крајишке или 3 војске Републике Српске.

Заменик тужиоца: Добро. Рекли сте да су значи Миле, [REDACTED] и [REDACTED] били припадници са вашим братом?

Опт. Мирослав Гвозден: Са мојим покојним братом у истој јединици, у истом месту. Све време.

Заменик тужиоца: Да ли су они присуствовали сахрани Вашег брата?

Опт. Мирослав Гвозден: Јесу.

Заменик тужиоца: Заједно са Вама.

Опт. Мирослав Гвозден: Наравно, са рођацима, фамилијом, свим. И помагали и све остало.

Заменик тужиоца: Колико је удаљено село Сасина и Томашица од Вашег села Усорци?

Опт. Мирослав Гвозден: Господине тужиоче сигурно 10 километра, није близу. Значи, то су шуме овако једна доле уз брдо и тек иза брда је то село.

Заменик тужиоца: Нисам Вас баш добро разумео. Рекли сте да ли сте ишли у село Сасина или нисте заједно са осталим лицима који се помињу?

Опт. Мирослав Гвозден: До тад нисам био никад. Извињавам се, само мало, нисам разумео питање. Да ли сам икад раније био или тог кобног дана?

Заменик тужиоца: Не, да ли сте били тог 05.12.1992.?

Опт. Мирослав Гвозден: Био сам с њима.

Заменик тужиоца: Били сте?

Опт. Мирослав Гвозден: Да.

Заменик тужиоца: Јесте ли били сви наоружани?

Опт. Мирослав Гвозден: Сви.

Заменик тужиоца: Сви. Ви сте носили коју пушку?

Опт. Мирослав Гвозден: Аутоматску пушку од покојнога брата мога Радослава.

Заменик тужиоца: Зашто сте ишли у то село?

Опт. Мирослав Гвозден: Ја лично не знам. А знам да нисам ишао да се освећујем, да убијам. Искрено и часно. Ја лично нисам кренуо са том намером. И не знам зашто сам кренуо уопште.

Заменик тужиоца: Да ли сте се на сахрани Вашег брата или непосредно после сахране договорали да идете?

Опт. Мирослав Гвозден: Ја се ни са ким никад и нигде нисам договарао, нити знам о било каквом договору и одласку и било чему, ја лично.

Заменик тужиоца: А зашто сте наоружани ишли у то село?

Опт. Мирослав Гвозден: Па пошао сам с њима, узео сам пушку.

Заменик тужиоца: Када сте дошли код прве куће. Да ли сте видели народ испред те куће или више број лица?

Опт. Мирослав Гвозден: 5-6 људи те прве куће жртве где су била та дрва и коњска запрега. 5,6,7 људи, није више било.

Заменик тужиоца: Да ли сте разговарали са тим лицима Ви или неко из Ваше групе?

Опт. Мирослав Гвозден: Не. Једино моје што сам ја рекао као задњи из колоне, питао сам ко су. Добро памтим, Стојић, Јовић, бежите што су и учинили.

Заменик тужиоца: Да ли је било пуцњаве неке? Да ли је пуцао неко у правцу тих лица или уопште?

Опт. Мирослав Гвозден: У тих лица не, а ове што сам навео јесте.

Заменик тужиоца: А ко је пуцао?

Опт. Мирослав Гвозден: Имате испред Вас господине тужиоче, Миле наравно.

Заменик тужиоца: Добро. Да ли Вам је познато приликом те пуцњаве да ли је убијен неко, да ли је погинуо неко?

Опт. Мирослав Гвозден: Убијен је старији човек, убијена жена и непосредно напред два човека на запрежним колима.

Заменик тужиоца: А где су се они налазили кад су убијени?

Опт. Мирослав Гвозден: Ко?

Заменик тужиоца: Та убијена лица.

Опт. Мирослав Гвозден: Па где ће се наћ, како је убијен лежи на земљи.

Заменик тужиоца: Да ли сте видели кад су убијени или су били убијени кад сте ви дошли?

Опт. Мирослав Гвозден: Господине тужиоче, десетина, дванаест метара није ни мала ни далека. Наравно да се види.

Заменик тужиоца: Шта је било са осталим лицима кад су након убиства ових лица, шта је било јел су остала ту или су се разбежала или шта је било?

Опт. Мирослав Гвозден: Кажем Вам, четири жртве и три човека којима сам рекао да беже, више никога није било. Никог живог на пределу очију и свега.

Заменик тужиоца: Добро. Када су убијена та три лица у тој кући и то.

Опт. Мирослав Гвозден: Којој кући?

Заменик тужиоца: Добро, лица колко Ви кажете. Кад сте пошли, зашто сте пошли даље? Куд сте кренули даље?

Опт. Мирослав Гвозден: Куд смо кренули?

Заменик тужиоца: Да. Даље, где сте ишли даље?

Опт. Мирослав Гвозден: Шта мене питате господине. Ја сам остао ту где су те четири жртве. Ја више кретао нисам нигде, испратио дете, спасио и осто ту. Врло се брзо дешавало, вратили се назад. Шта могу, не могу да кажем оно што нисам видео. Да сведочим овај, онај, ја то нисам видео извињавам се. И не може ми то нико стављати на терет, ја се извињавам. Да сведочим лажно да кажем овај је урадио а није и да живим са тим. Ја вас молим немојте замерити, оно што сам ја видео што се задесило, ја то говорим поновићу иљаду пута.

Заменик тужиоца: Где је приликом пуцњаве била Ваша пушка о рамену, у рукама?

Опт. Мирослав Гвозден: На рамену. У овом положају, десна рука цржи за цев. Рука за цев, пушка окачена, оквир тамо. Сво време од куће дотле и назад није мрднута, није скинута.

Заменик тужиоца: Причали сте малопре о некој запрези. Да ли је та запрега дошла ту где сте се Ви налазили код дворишта куће или даље од те куће?

Опт. Мирослав Гвозден: Само мало господине тужиоче. Ту где се дешавало, то проширење. Већ су запрежна кола била окренута леђима ка нама. Ту су се довлачила дрва, слагале класе, балвани. Значи, никакво кретање, долазак људи у сусрет нама. Већ су стигли, минут, пет, десет пре свог овог дешавања. Значи ту су.

Заменик тужиоца: Да ли сте Ви прилазили, Ви или неко други, Миле или остали запрежним колима?

Опт. Мирослав Гвозден: Ја не.

Заменик тужиоца: Да ли сте видели лица на запрежним колима?

Опт. Мирослав Гвозден: Видео сам када су поубијани.

Заменик тужиоца: Убијени. Не знате, јел знате ко је пуцао на њих?

Опт. Мирослав Гвозден: Малопре сам рекао господине.

Заменик тужиоца: Да ли сте Ви пуцали?

Опт. Мирослав Гвозден: Ја не.

Заменик тужиоца: Да ли знате колико је убијено ту лица?

Опт. Мирослав Гвозден: Четворо људи је ту убијено, двоје на колима, жена у дворишту и човек на огради. Четворо, што ја знам што сам ја видео. Шта се доле десило, колико, тек сам сазнао у Бања Луци у новинама да је убијено шесторо људи, да је седми преживео.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је познато да је једно лице преживело?

Опт. Мирослав Гвозден: Управо сам то рекао малопре. То сам сазнао тек у Бања Луци након 5-6 дана у новинама.

Заменик тужиоца: Да ли сте након тог догађаја са запрегом ишли даље у неко друго двориште куће или?

Опт. Мирослав Гвозден: Ја нигде одатле нисам ишао.

Заменик тужиоца: А остала лица?

Опт. Мирослав Гвозден: У моменту кад сам дечака испратио на ту низбрдицу, ту сам и осто. Следећи је пут који води доле и мале куће, виде се кровови. Врло брзо се све дешава, завршава и враћа се кући. И не прича се ништа ни шта како и колико. Нити питам.

Заменик тужиоца: Да ли сте се Ви сами вратили кући или.

Опт. Мирослав Гвозден: Не сами, сви заједно наравно.

Заменик тужиоца: А шта је са другим лицима, где су они остали?

Опт. Мирослав Гвозден: Отишли су доле низ пут.

Заменик тужиоца: Они су остали.

Опт. Мирослав Гвозден: Господине тужиоче извињавам се, то та кућа кобна, то пуцање на колима што мене терети у овој оптужници са мном везе нема. Ни пришао кући, камоли ушо, камоли пуцао. Зашто ми се то ради, зашто ми се то качи, зашто сам толико оптужен за нешто што нисам урадио? За шта сам спреман да погинем овог часа истога, часно као човек. Никакве куће, никаквог уласка у двориште, никаквих људи старих, нит сам кад кога у животу познавао, имена и презимена, ни ко су ни шта су. Све ми се ставило да ја извињавам се, да ја пишем редоследом.

Заменик тужиоца: Не морате објашњавати само кратко.

Опт. Мирослав Гвозден: Па господине ја сам ту да Вам одговорим.

Заменик тужиоца: Можете нам рећи зашто би онда с обзиром да Ви нисте тамо живели у моменту када је избио сукоб.

Опт. Мирослав Гвозден: Нисам наравно.

Заменик тужиоца: Зашто би баш Вас оптуживали ако нисте учествовали?

Опт. Мирослав Гвозден: Не знам. Питам се и ја господине тужиоче. Зашто је све то тако направито? Да ли је то тад.

Заменик тужиоца: Па добро ја Вас питам.

Опт. Мирослав Гвозден: Извињавам се, наравно извињавам се. Зашто је то тако смишљено? Да ли је смишљено? Ја не могу да знам. Ево на жалост, дошло је тако.

Заменик тужиоца: У каквим сте Ви односима са овим Гвозден [REDACTED], [REDACTED]?

Опт. Мирослав Гвозден: Мислите иначе или тренутно?

Заменик тужиоца: Па уопште, да ли сте у свађи, нисте у свађи?

Опт. Мирослав Гвозден: Нисмо вала никад били. Нисмо ни живели близу ни имали прилику да се свађамо, оно кад се видимо једном у две-три године, где си рођо, здраво рођо и то је то.

Заменик тужиоца: Шта је било са оружјем које сте носили?

Опт. Мирослав Гвозден: Па узела је војна полиција. Одузела и вратила после кад смо изашли из Бања Луке, поделила им пушке у тој истој команди где смо тучени и ухапшени.

Заменик тужиоца: Колико сте дуго били у притвору у Бања Луци?

Опт. Мирослав Гвозден: 28 дана, знам добро да смо 28 дана били, 05.децембар 02., 03. јануар смо изашли.

Заменик тужиоца: Добро. Хвала, немам питања.

Председник већа: Захваљујем. Мирославе, малопре постављеним питањима, надовезујући се на оно што сте већ у свом слободном излагању, давању одбране већ изнели, је углавном покривено оно што се могло или требало од Вас чути на начин како сте то већ сами сматрали да треба. Још неке ствари овде остају као по нама потребне да чујемо, пре свега, од Вас. Име Вашег оца је Љубоје или Љубивоје? Не појављује се на свим местима исто.

Опт. Мирослав Гвозден: Љубоја, извињавам се, Љубоја.

Председник већа: Љубоја?

Опт. Мирослав Гвозден: Да, рођен 1949. године.

Председник већа: Према ономе што овде знамо, у шта опет немамо разлога да сумњамо, отац Милета Гвоздена зове се Милан.

Опт. Мирослав Гвозден: Милан, да.

Председник већа: [REDACTED] Гвоздена Никола.

Опт. Мирослав Гвозден: Да.

Председник већа: А од [REDACTED] и [REDACTED]?

Опт. Мирослав Гвозден: Мирко.

Председник већа: Је ли Мирко Шимчић?

Опт. Мирослав Гвозден: Да.

Председник већа: Значи не из породице Гвозден, у том смислу. Како су у сродству Ваш отац и очеви [REDACTED] и [REDACTED] Гвоздена?

Опт. Мирослав Гвозден: Па господине, није то неко сродство, то су да кажем, неки даљи рођаци.

Председник већа: Имају исто презиме?

Опт. Мирослав Гвозден: Исто презиме, па рецимо, треће, четврто колена, то, је то, значи ништа ближе, то је то.

Председник већа: Јесу ли Ваш отац Љубоје, Милан и Никола Гвозден браћа или нису?

Опт. Мирослав Гвозден: Могу да кажем само даљи рођаци, као и ја са њима, ништа друго.

Председник већа: С обзиром на оно што сте навели малопре, па и раније што сте говорили, пошто сте видели, на тај начин, сазнали за, како сте описали, погибију ових лица, ових четворо или више од тога, што у овом тренутку и није за ово питање толико важно, какав је био Ваш однос према томе, како сте се осећали када сте то видели?

Опт. Мирослав Гвозден: Како да се осећам, господине судија, са непуном 21 годином гледате директна убиства, крв, како би се ико осим мене осећао који није склон томе, неко ко може да пуца мртав ладан, а друга особа, ја, стојиш и гледаш и тресем се, изгубљен, да видиш директно као у филму човека да лежи и не помера се, убијен, крвав. То су ствари које остају у мени, то не може да се избрише никада, то.

Председник већа: Да ли сте тако нешто што сте осетили, кажете у себи, тада изразили на било који начин, да би то и остали могли да виде и да знају?

Опт. Мирослав Гвозден: Да ли су видели и показали? Па они мене врло добро знају ко сам ја, шта сам и какав сам, да сам ја једини и дан-данас жалим те људе што су страдали, а нису страдали од моје руке, једини ја.

Председник већа: Да ли сте било коме од њих, остало четворо, да кажемо, Гвоздена, сматрајући и [REDACTED] једним од Гвоздена, било шта рекли, зашто се то ради, у том смислу, немојте више и тако даље?

Опт. Мирослав Гвозден: Било је приче када смо кренули, где смо пошли и зашто смо пошли, шта се ради и шта се добија.

Председник већа: А пошто је већ крв проливена?

Опт. Мирослав Гвозден: Када је крв проливена, више разговора никаквог није било, господине судија, нажалост тих људи, покојних.

Председник већа: Ако није било разговора, да ли је било ко од њих било шта рекао тим поводом, пре или после ових смрти?

Опт. Мирослав Гвозден: Колико се ја сећам, колико се ја сећам, сва та дешавања, никаквих прича није било, да неко нешто неке прича овако, онако, не, строго је ћутање било.

Председник већа: А по повратку у Усорце и пре него што сте сви ухапшени, лишени слободе?

Опт. Мирослав Гвозден: Верујте ми исто, никаквих прича, покуњено иде се, исто тако за враћање, значи никаквих прича, договора, да ли се кајеш, не кајеш, не.

Председник већа: По завршетку рата или тог оружаног сукоба на тој територији и уопште, да ли сте се сретали са било ким од њих и да ли је то икада био предмет било каквог вашег разговора?

Опт. Мирослав Гвозден: Сретали смо се.

Председник већа: Мислим на њих четворицу, наравно?

Опт. Мирослав Гвозден: На њих мислите, сретали смо се, али никаквих прича, никаквог, било чега, најнормалније понашање, прича овако као што и ми сада причамо, али то не. Искрено, никада није било, да се прича или овако или онако, не.

Председник већа: Где је Миле Гвозден сада?

Опт. Мирослав Гвозден: Откуд бих ја знао, господине судија.

Председник већа: Последња позната адреса која се овде у списима наводи, није далеко од Ваше.

Опт. Мирослав Гвозден: Раковица, Кнежевац где је пријављен, 1987. када сам га ја довео.

Председник већа: Када сте га видели последњи пут?

Опт. Мирослав Гвозден: 2003. године у јануару месецу.

Председник већа: Зашто не од тада?

Опт. Мирослав Гвозден: Молим?

Председник већа: Зашто не од тада?

Опт. Мирослав Гвозден: Па како да га видим, откуд знам где је Миле, где се крије, с ким је, шта је.

Председник већа: Да ли је засновао неку породицу у Београду или?

Опт. Мирослав Гвозден: Овде не.

Председник већа: У време када се ово дешавало, значи шта год се десило, наравно, у децембру 1992. године, где је он живео?

Опт. Мирослав Гвозден: Био је на фронту, тамо на линији.

Председник већа: Да, пре избијања оружаног сукоба, да ли је живео у Усорцима тамо или у Београду?

Опт. Мирослав Гвозден: У Београду, радио у фирми „Авала-гума“, код Сајма доле она фирма, ако се сећате.

Председник већа: Да ли сте у Београд дошли истовремено?

Опт. Мирослав Гвозден: Дошао је након пар месеци после мене ја сам га довео са течом, нашао му посао, 1987. године.

Председник већа: Колико сте га познавали, како је он пре него што је дошло до тога да има униформу и да задужи наоружање са собом, какав је био његов карактер, да ли је Вама познато?

Опт. Мирослав Гвозден: Њега као човека?

Председник већа: Да.

Опт. Мирослав Гвозден: Њега као човека карактер? Изузетно диван дечак, човек сада зрео, нисам се то надао тако нешто никада у животу, причамо о њему, за остале не, нико од осталих. Изузетна особа, искрена, поштена, није кванан. Шта се тада десило, преовладало у њему, ја то не могу знати, господине судија.

Председник већа: Чини нам се да није спорно да је и Миле присуствовао сахрани, погребу Радослава?

Опт. Мирослав Гвозден: Око помоћи, сахране, све, апсолутно.

Председник већа: Да ли је он нешто говорио на тој сахрани?

Опт. Мирослав Гвозден: Мени не.

Председник већа: Да ли је нешто јавно говорио да сви чују?

Опт. Мирослав Гвозден: Да, да., значи на самом спуштању мог покојнога брата је рекао: „Црни“, осветићемо те“. То је могло чути доста људи, била је велика сахрана, јер су га сви волели, био је диван дечко.

Председник већа: По Вашем мишљењу, зашто је то Миле тада рекао?

Опт. Мирослав Гвозден: Не знам, господине судија, да ли због његове погибије што је млад страдао или због нечег другог, ја то не могу знати, нити сам га када питао, нити је он мени рекао.

Председник већа: Радослав је био Ваш рођени брат?

Опт. Мирослав Гвозден: Рођени мој брат.

Председник већа: Да ли је био млађи од Вас или?

Опт. Мирослав Гвозден: Млађи годину дана.

Председник већа: Према томе, он је био подједнако родбински удаљен од Милета, као и Ви?

Опт. Мирослав Гвозден: Наравно, они су се, наравно, дружили више него ја. Ја сам отишао млад за Србију, са непуних 15 година. Одлазио сам једном или у две године тако да су они баш доста били блиски, дружили се, излазили, један у војску, други у војску и оно што је нормално, што рецимо са мном није рођени брат имао прилику ни Миле. И када је одлазио за Београд и враћао се, нон-стоп су били заједно. И сто пута је рекао да га много воли, да би главу дао за њега.

Председник већа: Дакле, ту на самој сахрани, при полагању ковчега, да ли је само то што сте сада рекли рекао или још нешто?

Опт. Мирослав Гвозден: Само је то рекао, „Црни“, осветићемо те“.

Председник већа: Да ли је говорио како, на који начин?

Опт. Мирослав Гвозден: Не, ни ту, ни никада нигде, мени да је рекао.

Председник већа: У коликој мери?

Опт. Мирослав Гвозден: Молим?

Председник већа: У коликој мери?

Опт. Мирослав Гвозден: Извињавам се, како у коликој мери, како то мислите, само да ми појасните?

Председник већа: Шта би сматрао под осветом и ако некога треба због тога лишити живота, колико њих? Да ли је о томе било речи?

Опт. Мирослав Гвозден: Не, не, господине, само једна је била, „Црни“, осветићемо те“, мало вишим тоном и то је све, а за то има много сведока, најрођеније фамилије да потврде то све.

Председник већа: Да ли су ту присуствовали сахрани и ови остали, да кажемо, Гвоздени?

Опт. Мирослав Гвозден: Наравно.

Председник већа: [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED]?

Опт. Мирослав Гвозден: Сви, наравно, у непосредној близини, значи, ми смо најрођенији ту, иза су сви остали.

Председник већа: Осим Вас и покојног Радослава, имате ли још тако блиских сродника, браћу и сестре?

Опт. Мирослав Гвозден: Имам рођеног брата и четири сестре.

Председник већа: Да ли су они били присутни тада?

Опт. Мирослав Гвозден: Наравно, као малолетници сви.

Председник већа: Кажите нам њихова имена?

Опт. Мирослав Гвозден: Рођени брат Драган, најстарија сестра Славица, иза ње Грозда, иза Грозде [REDACTED], [REDACTED], иза [REDACTED] [REDACTED]. То је све, тако нас је мајка покојна рађала годину за годином.

Председник већа: Да ли неко од њих петоро сада живи у Београду?

Опт. Мирослав Гвозден: Сада живи, сви смо овде сем буразера рођеног, он је тамо. А ове две сестре [REDACTED] и [REDACTED], ја, супруга и мој син смо у истом стану, стан Јовановић, трећи спрат, Опленачка 50, а две сестре су ми удате, имају своју децу.

Председник већа: Број стана?

Опт. Мирослав Гвозден: 16.

Председник већа: Да ли је то адреса на којој Ви живите?

Опт. Мирослав Гвозден: Да, да, ја и моје сестре, супруга и син.

Председник већа: Питао сам Вас прошли пут, дакле, број стана, па нисте знали рећи.

Опт. Мирослав Гвозден: Господине, немојте ми замерити, два Јовановића, горе премазано, искрено Вам кажем, као да ја гледам број и било где. Значи ништа лоше нисам мислио, нити да кажем, да се ја негде кријем, немам ја разлог да се кријем од никога, нити ћу се крити када у животу.

Председник већа: У оптужници се наводи као опис, не као да се Вама ставља на терет, али је Миле са собом осим, дакле, дуге цеви, ватреног оружја, имао и још нешто са собом од оружја, неког другог типа. Да ли је тако нешто Вама у сећању или није?

Опт. Мирослав Гвозден: Само секунду, ја се извињавам, значи, оно што ја знам и што је било, то сам поновио хиљаду пута и поновићу, како се то зове, да ли је то зоља, ручни бацач онај, већ како, значи нисам био у војсци да бих ја то све научио, али то је то, бацач, зоља, овако као цевка, пушка, оно где је муниција и то је то.

Председник већа: Шта ће му то?

Опт. Мирослав Гвозден: Па откуд бих ја знао, господине судија, шта ће њему то, нити ми је рекао, како бих ја могао да знам зашто је то понео. Шта је у његовој глави било, шта ће да ради, искрено, користећи све нас, а највише смрт мога брата и мене. То сам рекао у претходним речима, што није логично, али ако је тако било, њему је на част, нека је жив и здрав где год да је, шта друго да кажем. Не могу ја знати шта је коме у глави у томе моменту, да креће у некакву крваву освету, а не прича ништа. Искрено, али искрено, у тим дешавањима, да сам било шта рекао, можда би цевка била упрта у мене, у том бесу, у том свему. Не кажем ово да га теретим, да га било шта, причам неко моје размишљање.

Председник већа: Мислите од стране Милета за кога сте сада рекли да је био диван момак?

Опт. Мирослав Гвозден: Кажем Вам, судија, само мало да разграничимо, у тим моментима, не причамо ми о цивилству, момковању и свему, у том моменту када човек пуца, када се човек мења тотално, да то више није тај Миле, онај кога ја познајем, са ким сам делио парче хлеба, јабуку, крушку и остало.

Председник већа: У том тренутку тога дана, да ли је Миле или неко од ове тројице, али посебно Миле, да ли је имао неки чин у својој јединици или је био војник, да кажем, обичан?

Опт. Мирослав Гвозден: Војник, ратник. Колико се сећам, служио је војску доле Дојранско језеро, био граничар, Титов Велес, али није никада причао да је, не знам

ишта био, не знам, чисто као војник, значи, бранилац, то је то. И остали није нико, колико ја знам, служили војске, отишли на линију, на фронт као мој брат и.

Председник већа: Аутоматска пушка коју сте поменули да сте имали о рамену, да је била у Вашим рукама, у том смислу, рекли сте да је припадала Радославу?

Опт. Мирослав Гвозден: Мом покојном брату, да, његова пушка из куће, коју је он носио на линију, задужио у јединици.

Председник већа: Откуд она код Вас?

Опт. Мирослав Гвозден: Па узео сам, господине и кренуо са њима.

Председник већа: Где се она налазила, пре него што сте је узели?

Опт. Мирослав Гвозден: У соби, сво време до тог момента, само сам је погледао, овако је била наслоњена, тако сам је узео и окачио.

Председник већа: Да ли Вам је неко рекао да понесете то или било шта са собом да имате?

Опт. Мирослав Гвозден: Наравно, идемо.

Председник већа: Или сте сами?

Опт. Мирослав Гвозден: Па нисам сам, сигурно, „рођаче, хоћемо ли“, „где?“, „хајмо, узми пушку“.

Председник већа: Ко Вам је то рекао?

Опт. Мирослав Гвозден: Па рођак, ко ће ми рећи.

Председник већа: Који?

Опт. Мирослав Гвозден: Миле. Остали су већ били спремни, сем [REDACTED] који је пристигао непосредно пред свега дешавања, тога што се десило.

Председник већа: Помињали сте раније, а и данас, такође, ово клање свиња тога дана. Да ли то некакве везе имало са овим?

Опт. Мирослав Гвозден: Како мислите везе?

Председник већа: Било какве везе са овим што је уследило после тога?

Опт. Мирослав Гвозден: Свиње су се клале као свиње, после тога се кренуло где се кренуло и десило се шта се десило. Чињеница да свиње нису никакав повод, оне су требале бити раније поклане, а десила се смрт мога брата и то је прекинуто. То је код нас било увек за 29. новембар, свака кућа, свако село.

Председник већа: Оно што сте могли видети, наравно, последње у оптужници, како је подигнута од стране бихаћког Кантоналног тужилаштва, а као таква преузета од стране овдашњег Тужилаштва.

Опт. Мирослав Гвозден: Да.

Председник већа: И да се могу разликовати, на неки начин, раздвојити, бар према оптужници нека три дела једне целине догађаја, од којих су прва два ова у дворишту и везано за запрежна кола, без обзира на то сада у овом тренутку, да ли су она ишла вама у сусрет или сте их видели са задње стране, трећи део у селу Сасина. Да ли сте у, да бисмо били јасни, Ви сте нешто већ о томе причали, али мислим да тражи додатно појашњење, да ли сте у кућу породице Матош, њихова имена се тамо наводе као усмрћених том приликом, Мате и Манда, да ли сте улазили у ту кућу?

Опт. Мирослав Гвозден: Ни у какву кућу никада, ни у једну, а посебно у ту што ме терети у оптужници.

Председник већа: Да ли је улазио неко и ако је улазио, да ли је претресао по тој кући?

Опт. Мирослав Гвозден: Не могу ја то знати, господине судија, ја то нисам видео ко је то ушао и да ли је ушао. По питању уласка у кућу која мене терети, нон-стоп, и запрежна кола и два човека, са мном везе немају. Ко је ушао и да ли је ушао, испоставило се да је уђено и да је убијено. Како да знам ушао, није ушао, страдали су људи.

Председник већа: Да ли је неко од вас било шта од неких ствари које није имао пре него што је кренуо из Усораца, донео назад у Усорце?

Опт. Мирослав Гвозден: Донео нешто?

Председник већа: Било коју ствар, да је донео са тог пута?

Опт. Мирослав Гвозден: Да је донео нешто одатле, сем оружја?

Председник већа: Нешто туђе?

Опт. Мирослав Гвозден: Нико ништа, господине, сем оружја што је било дошло, то је враћено. Ако мислите можда да је нека пљачка да је била, нешто, нема од тога ништа, ма таман посла, бре, какви уласци у куће, какве пљачке, какви, оружје које је однешено враћено, све то што је отишло то је и дошло. Нико ушао није, нити шта гледао, нити претурао. То што сам ја затекао, а гарантујем да није ни доле, што ја знам.

Председник већа: Мало пре помињући.

Опт. Мирослав Гвозден: Поред мене, извињавам се, да неко нешто носи, значи нисам луд, нисам ћорав, сем њих у униформи, пушака, шта може да стави да ја не видим.

Председник већа: Мало пре помињући тренутак хапшења и када Вас је питало, што би се рекло, шта сте то урадили, рекли сте да је рођак рекао „шта је требало“.

Опт. Мирослав Гвозден: Када га је питао капетан.

Председник већа: Који рођак?

Опт. Мирослав Гвозден: Миле.

Председник већа: Да ли чланови већа имају неких питања?

Члан већа-судија Драган Мирковић: Имам само једно питање.

Председник већа: Изволите.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Члан већа-судија Драган Мирковић.

Опт. Мирослав Гвозден: Поштовање.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Добар дан. Имам једно питање. Сада када сте говорили, остало ми је нешто нејасно. Кажете, дошао је Миле са том групом код Вас и рекао, „хајде и понеси оружје“. Јесте Ви икада питали њега, зашто ја да носим оружје и где да идем, када је то јутро дошао?

Опт. Мирослав Гвозден: Не, не, то је већ било скоро подне.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Подне, добро, јесте га питали, зашто да носим оружје?

Опт. Мирослав Гвозден: Мислите тада или иначе?

Члан већа-судија Драган Мирковић: Тада. Неко тражи од Вас да носите оружје и да кренете, где идете?

Опт. Мирослав Гвозден: Искрено, господине, нисам питао, али.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Идете са четворо наоружаних људи.

Опт. Мирослав Гвозден: На ову заклетву.

Председник већа: И да ли их питате, добро, где сам ја пошао са пушком, где ја идем? После тога, само тренутак, видите их да они испробавају оружје. Да ли их тада питате, а што испробавамо испред села оружје, шта ћемо ми то да радимо у селу?

Опт. Мирослав Гвозден: Питао сам то, господине, у шуми.

Члан већа-судија Драган Мирковић: И шта Вам је рекао?

Опт. Мирослав Гвозден: Шта ће да ми кажу.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Шта Вам је рекао, ето, хајде дајте нам одговор. Да ли Вам је рекао нешто?

Опт. Мирослав Гвозден: Ништа.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Ништа? Ви и даље идете са њима?

Опт. Мирослав Гвозден: Ту сам стајао, ломио се и само ме је једна реч преломила да изађем из те шуме, што никада не могу себи да опростим. Овако ми је рекао, „рођаче, ово радим због „Црнога“, а мог су брата звали „Црни“ Радослав.

Члан већа-судија Драган Мирковић: А шта ради због „Црног“.

Опт. Мирослав Гвозден: Извините, ево шта ради.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Шта он то треба да ради због „Црног“?

Опт. Мирослав Гвозден: Ево шта ради и шта је урадио, шта је урађено, побијени недужни људи и сада ја треба да плаћам туђе грешке, ја треба да робијам.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Не кажем ја, само Вас питам, шта сте Ви тада урадили, то ме занима, тог тренутка када се то десило?

Опт. Мирослав Гвозден: Шта да урадим, господине, када задњи крећем из шуме.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Ви тада нисте били, само полако.

Опт. Мирослав Гвозден: И од куће сам рекао где идемо, извињавам се.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Чујем ја Вас одлично, тада нисте били, нисте били ни у једној јединици, је ли тако?

Опт. Мирослав Гвозден: Никада.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Нисте били обучени у униформу када се то десило?

Опт. Мирослав Гвозден: Никада, цивилка на мени.

Члан већа-судија Драган Мирковић: У цивилном оделу сте били када се то десило?

Опт. Мирослав Гвозден: Наравно.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Када су рекли да пођете, нисте рекли шта ће мени пушка, када идемо, где идемо, то нисте поставили питање? Видите да се

дешавају ова убиства. Шта после тога радите? Ви кажете, остали сте на том месту, чекате њих да се врате, је ли тако?

Опт. Мирослав Гвозден: Ту сам стао скамењен, изгубљен, шта да радим, господине.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Јесу њих четворица отишли доле?

Опт. Мирослав Гвозден: Отишли су доле, наравно.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Што се нисте окренули и вратили назад, што сте остали ту? Је ли овај, јесу ови људи који су убијени лежали ту око Вас?

Опт. Мирослав Гвозден: Около ту.

Члан већа-судија Драган Мирковић: И Ви стојите?

Опт. Мирослав Гвозден: Господине, ја се извињавам, па шта човек да ради у том моменту, који не зна где се налази, у страху и у паници, да побегнем.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Не да побегнете, него да се окренете и вратите се назад.

Опт. Мирослав Гвозден: Камо пуке среће, извињавам се, камо пуке среће да сам то урадио то што Ви кажете, камо пуке среће, ја не бих сада био овде, можда не бих био.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Значи остајете и чекате. К'олико је њима требало да се врате?

Опт. Мирослав Гвозден: Господине, сва та дешавања су се десила, па ја не знам да ли је много петнаест минута, то је близу, то је раздаљина.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Јесте чули Ви када сте стајали, само да Вас питам, када сте стајали на том месту, јесте ли чули неке пуцњеве?

Опт. Мирослав Гвозден: Чују се пуцњи, јак ветар дува, како се не чује, носи ветар.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Значи чујете? И враћате се назад.

Опт. Мирослав Гвозден: Враћају се они, господине, враћају се они до мене сви.

Члан већа-судија Драган Мирковић: И идете назад према Вашем селу.

Опт. Мирослав Гвозден: Наравно.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Колико до села има километара?

Опт. Мирослав Гвозден: Има десет километара, можда и више.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Значи то је једно два сата хода треба.

Опт. Мирослав Гвозден: Па сигурно, то је шума, њиве, није то асфалт.

Члан већа-судија Драган Мирковић: У то време, не разговарате ништа од овога што се десило, не питате што људи убисте ове људе на колима, што још мало нисте убили дете, не постављате никада питања, никоме од њих? После тога, ни следећих скоро двадесет година, нико није поставио то питање?

Оптужени не одговара, али слеже раменима.

Члан већа-судија Драган Мирковић: То је Ваш одговор?

Опт. Мирослав Гвозден: У праву сте, потпуно, не, не, одговорићу Вам, рећи ћу Вам.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Хвала, не, хвала, у реду је. Ето то је све што сам имао.

Председник већа: Захваљујем, други члан већа?

Члан већа-судија Мирјана Илић: Не.

Председник већа: Поново са моје стране, нешто што се кроз списе предмета, од како је, како су они почели, да наставим, провлачи и помиње, али не много детаљно. Имате ли Ви неко мишљење о томе, о још неким мотивима Милета Гвоздена да овако нешто уради?

Опт. Мирослав Гвозден: Мотиви? Шта је могло да буде, сем једна ствар, која се њему десила, наравно када сам ја дошао, већ је био у болници – закачио се са неким Хрватом на диску, игранци, како се закачио и због чега, не знам, али знам да је добио, тада је ишао мој покојни брат са девојком, а Миле напред са девојком и ваљда је тај Хрват скочио и ударио га коцем по глави, што су му остале трајне последице, фрактура лобање и лева рука му се истањила и кочи се. Да ли је то могао бити мотив што произилази, не знам.

Председник већа: Ако је имао такве.

Опт. Мирослав Гвозден: Ако сам ово већ навео, извињавам се.

Председник већа: Ако је имао такве повреде, како Ви кажете, да ли је био способан уопште за војну службу или за учешће у рату?

Опт. Мирослав Гвозден: Не знам како је он служио војску, верујте ми, јер стварно му се десна рука у моментима кочила и мало се стањила.

Председник већа: То се десило, када?

Опт. Мирослав Гвозден: 1990. година, лето, јули или август, сада не држите ме за реч, није то било јуче, али се сећам 1990. године. Те године умрла је моја мајка, у мају, то је било тога лета.

Председник већа: Да ли је било познато ко је то учинио?

Опт. Мирослав Гвозден: Њему?

Председник већа: Да.

Опт. Мирослав Гвозден: Он је спомињао некога „Пиљу“, надимак а како се зове, презива, ишао је он, ваљда је имао после суђење у Бања Луци, са тим момком, „Пиљо“ га звали, како се презива, немам појма, ни име, али сам запамтио тај надимак да су га „Пиљо“ звали. Шта је, од кога је тај надимак „Пиљо“, немам појма, верујте ми, то је била 1990. година, јер ја сам дошао из Београда и нашао га у Бања Луци, од појаса на горе био црн као ципеле и у коми.

Председник већа: Хвала, ако нема никаквих додатних питања у овом тренутку, онда је тиме Ваше давање одбране окончано. Можете сести.

Опт. Мирослав Гвозден: Хвала.

Председник већа: Да ли можемо сада прећи на испитивање сведока.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се као сведок испита [REDACTED].

СВЕДОК [REDACTED]

Председник већа: Господине [REDACTED], заузмите место како је у овој ситуацији, у којој сте, Вама најпогодније и свакако ћемо учинити изузетак и дозволити Вам да седите за све ово време. Као прво, овде је службеном белешком овог суда, односно овдашње Службе за помоћ и подршку оштећеном и сведоцима, констатовано да сте у контакту са том Службом, изјавили по примљеном позиву да ћете се одазвати позиву, уз напомену да сте [REDACTED], због [REDACTED] и да користите [REDACTED] и да не желите да будете виђени у таквом стању у широј јавности, те сте замолили да Вам се изађе у сусрет и да Вам се омогући коришћење мере искључења јавности. То је овде констатовано службеном белешком. Да ли такав предлог, тако да кажемо, имате и сада?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Председник већа: Да ли овакав предлог имате и сада?

Сведок [REDACTED]: Да, породица ако има, сем новинара и телевизије, значи породица ако је ту, може слободно да уђе, пријатељи, значи то може, али само без јавности, ако има породица, значи ко жели да присуствује, може да присуствује, значи само без овога.

Председник већа: Како је мишљење о овом предлогу, ако га сматрамо да ће га суд узети у обзир по службеној дужности, пре свега Јавног тужилаштва, о молби, ако није предлог, пошто сведок и није овлашћен да ставља такве формално предлоге у поступку, какво је мишљење Тужилаштва око искључења јавности, само за време трајања и испитивања сведока [REDACTED], из ових разлога које је навео?

Заменик тужиоца: Што се тиче предлога, испитивању сведока, да ли се односи на то што сте Ви прочитали или само за?

Председник већа: Сведок је истакао једино своје стање [REDACTED], као разлог због кога моли да се јавност искључи, је ли тако?

Заменик тужиоца: Нисам разумео, моли да се?

Председник већа: Да се искључи јавност за време док се он испитује.

Заменик тужиоца: Ми исто предлажемо, ако сведок сматра да би јавност.

Председник већа: Што се тиче одбране?

Адв. Бранимир Гугл: Мислим да је јасан био сведок, да он мисли на искључење јавности која би била новинари и телевизија, на другу не мисли, тако да не видим разлог да се искључе, чак је рекао да су ту његова породица и остали, не видим разлог да искључујете, сем припадника телевизије.

Председник већа: Пошто сте ово разумели, пошто видите ко је овде присутан, оне које видите испред себе су лица која иначе морају присуствовати, без обзира на то да ли се јавност искључује или не. Иза Вас се једино налази госпођа која овоме присуствује из невладине организације, дакле, није представник медија, у том смислу, како сте Ви напомињали.

Сведок [REDACTED]: Видим.

Председник већа: У реду, значи да Вам оволика мера јавности не смета?

Сведок [REDACTED]: Не смета ми, није проблем.

Председник већа: Добро. Прво ћемо утврдити Ваш идентитет, пошто се сада срећемо први пут, претпостављам да имате са собом личну карту или било шта друго за ту прилику?

Сведок [REDACTED]: Имам.

Председник већа: Треба да је видимо.

Сведок [REDACTED]: Моју личну карту?

Председник већа: Да.

Сведок [REDACTED]: Моја лична карта остала је тамо.

Председник већа: Што се личних података тиче, а које сте већ давали у поступку у Бихаћу, како службеном лицу тамо, а то је било [REDACTED], а потом и на главном претресу који је држан опет у [REDACTED] суду [REDACTED] године, да ли се у Вашим личним подацима променило било шта?

Сведок [REDACTED]: Нисам Вас разумео, мало само јаче ако можете, нешто?

Председник већа: Живите на истој адреси?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: У каквом сте сродству, колико блиски са оптуженим Гвозден Мирославом?

Сведок [REDACTED]: Па, [REDACTED].

Председник већа: Имате [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: [REDACTED].

Председник већа: Дакле, [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: [REDACTED] или су [REDACTED] [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Не, [REDACTED], овај, [REDACTED] значи, неко [REDACTED].

Председник већа: Нису [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: Што за собом има последицу да се Ви [REDACTED] [REDACTED].

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Констатује се да је идентитет сведока утврђен из личне карте

Ви сте већ упознати са тиме, овим приликама, прошле и претпрошле године када сте такође позивани као сведок, да сте као сведок дужни да говорите истину, без обзира што, кажем, имате исто презиме као што је оптужени, да је давање лажног исказа кривично дело и да то значи да оно све што кажете, мора бити истина. Такође, да ништа не смете прећутати од онога што Вам је познато, јер је прећуткивање онога што Вам је познато и што се десило, такође представља давање лажног исказа, не само изричито говорење неистине. Да ли то разумете?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Као што сам рекао прошле и претпрошле године сте већ давали своје исказе у односу на предмет оног интересовања тадашњег тада поступајућег суда исти је као и овај овде, тако да је и сада и као што сам рекао, можете наравно остати седећи је тренутак да нам испричате шта се дакле тога дана 05. децембра јел тако 1992. године, десило и чему сте присуствовали, као и шта је томе претходило што са тим има везе и такође шта се после тога десило у вези са тиме.

Сведок [REDACTED]: Шта се десило? Потрефила нас је смрт његовог покојног брата Радослава који је имао надимак „Црни“, мене је лично потрефило то што је он 01. децембра погинуо на градачачком ратишту, пао је мени на леђа, његов мозак се просуо на моју главу и по мени значи. Био је на мени значи тако мртав. Поводом тога нормално значи ја и [REDACTED] исто [REDACTED], као што нам је он значи био рођак, добили смо да можемо да одсуствујемо значи са те борбене линије значи пар дана да би могло да се сахрани тело као што је и урађено. Отишли смо, погођени са тим. Сахрана се обавила. Било је неке приче овако, онако, ово-оно како је било. Даље, 05. смо кренули у село Сасина то је од нашег села удаљено пар километара ваздушном линијом можда неких 3-5, 6 километара не знам ни ја тачно јер сам ја млад отишао отуда. Значи у својих 14-15 година ја сам отишао из Босне. Наводно се кренуло да се мој [REDACTED] који је имао раније неких проблема свима је била познато и селу и околини, имао је неке проблеме са једним момком Хрватом у вези неке девојке он и покојни Радослав Гвозден звани „Црни“ који је најалост мртав. Тог мог брата [REDACTED] то је момак неки дечко какав шта, хрватске националности, они су њега пребили, претукли су га тако да је он имао поломљене руке, поломљене вилице, да је много, остао у длаци жив, био у коми у болници, био неких месец дана с том намером да би се као он нашао да се мало заплаши и тако. Кренули смо, несвесно, нисмо мислили да ће то да се деси што се десило, бар ја нисам мислио. Негде око 12-13 часова дошли смо у то село, било је много гомила неких много је људи било ту. Била је нека радна акција спремали су ваљда дрва, огрев су спремали за погинуле борце наше тамо и за фамилију, радне неке акције са стране хрватских људи тих који су живели тамо. Ушли смо ту, мало не знам како да било је много људи у ствари. Било је много људи, било је и српског становништва и хрватског и жена и деце. Мој брат [REDACTED], ушао је у двориште које је било ограђено, почео је нешто да се расправља тамо са људима, доле-горе, затим је ушао и мој рођак [REDACTED] за њим. Били смо на путу и чуло се неко комешање доле. Дувао је неки претежно јак ветрић тако да се није могло шта ни да се разуме. Неки су људи почели комешање, почели да излазе лево-десно,

ваљда је било Хрвати на једну страну, Срби на другу страну с тим што је било туда много и Срба у тој гомили. Тако да је мој брат [REDACTED] једног момента ухватио некога човека својих не знам ни ја колико, 40-так година, 50-тих за рукав и питао га како се зовеш. Овај је одговорио [REDACTED]. Овај и он га је повукао за рукав он је мог [REDACTED] гурнуо, рекао „пусти ме мали, остави ме“. На шта је мој брат [REDACTED] испалио пар хитаца у њега без икаквог упозорења без ичега, човек је пао на месту мртав. Друго убиство се десило након исто минут-два убијена је једна жена својих 40 и нешто година 50-тих година или 60-тих, значи од 50-60 година. Носила је неко лонче у руци, воду. Потражио је воду, она је нешто рекла, он је без упозорења, без ичега значи он је испуцао једно пар хитаца. Треће убиство се десило старица је седела поред бунара, чешљала се, Миле је пришао он јој је пуцао у главу директно значи носила је значи. У то време Мирослав није пуцао. С тим околности, само је био кретао се уза њега у дворишту. Стајали смо ја и мој брат [REDACTED] и [REDACTED], стајали смо по страни, кренули смо ајде идемо кући. Видели смо да је ђаво однео шалу, ајде да идемо кући. Не, каже ту смо сад шта је ту је сад, шта се десило десило се. Ајде идемо кући одакле је ближе, као Миле је рекао идемо кући одакле је ближе. Међутим, у том моменту идући путем са наше леве стране појавила се коњска запрега која је вукла дрва, на коњској запрези су били дете једно 12-13 година и две мушке особе својих неких приближно 40-тих година које су радиле за Војску Републике Српске, дотеравале дрва за погинуле борце, за породице погинулих бораца. Настало је неко комешање, Миле тог момента је кренуо доле, Мирослав је кренуо за њим.

Председник већа: Само нешто да Вам кажем. Мало приближите се микрофону, можда мало гласније да говорите да би сигурно било забележено ово што сте рекли.

Сведок [REDACTED]: Миле је тог момента неко комешање, кренуо доле ка њима, тог момента и Мирослав је кренуо за њим. Нешто се расправљало, нисам чуо јер сам био неких двадесетак метара можда иза њихових леђа. Човек који је седео на запреги и други и њихово дете, дечко, дете, не знам ни ја чије је и шта је. Миле је испуцао после кратке разговора, расправке испалио пар хитаца, човек је пао. Други је човек покушао да устане са кола, настало је комешање, дете је с тим почело да вришти и бежи, реко иди, дете је отишло. Тог момента како је човек устајао да устане, Миле је опет пришао и Мирослав је ту, пуцано је у тог човека обојица су пуцали, не знам ко је први ко је задњи, али се пуцало значи. Стицајем околности та особа наглашавам у коју је Мирослав Гвозден опалио можда неки метак, та је особа била жива, та је особа преживела. Значи, после одатле идемо кући. Каже не, идемо одакле нам ближе јер ја сам отишао давно из села млад, својих 14-15 година, нисам знао слабо сам познавао тај терен. Кренули смо даље успут, као кући ћемо ту. У то је Миле преклопио своју, напунио полуаутоматску пушку, припунио, кренули смо и у нашем правцу кретања са леве стране била је нека кућа. Кренули смо ту, ајде где ћемо. Ајде идемо доле каже да пијемо воде, ајде. У том моменту дошли смо доле, остали смо на путу. Миле је ушао доле, Мирослав за њим, [REDACTED], [REDACTED] и ја смо ту смо кажем ти стајали, пошто је Миле звао „домаћине, домаћине, има ли кога“? Појавио се човек из унутрашњости неке веранде који се држао за рукохвате не знајући да је човек слеп. Нисам знао. Миле га је питао јел можеш да нам даш воде? Он је рекао не могу ни себи каже да донесем, а камоли теби. Миле је испуцао у њега два-три метка без икаквог знања, наговештаја. Вратили смо се, идемо кући, идемо. Ђаво однео шалу, не вреди. Ајде каже идемо кући овуда право. Значи 7-8 убиство које се одиграло исто у правцу нашег кретања са леве стране кућа се једна налазила, у ту кућу отишао је Миле и Мирослав. Ја [REDACTED] и [REDACTED]

остали смо од куће 30-40 метара, нисмо улазили у ствари уопште. По страни, увек смо се држали значи нешто по страни. У том моменту чула се пуцњава, рафална паљба није била, чула се пуцњава, пар хитаца се чуло. Не знајући шта се дешава, кад је дошао речено је каже убијен је брачни пар. Ја нисам био значи ту, нисам видео да ли је Мирослав пуцао, да ли је Миле пуцао. Стицајем околности Мирослав је носио аутоматску пушку, Миле је носио „паповку“ пушку. Аутоматска паљба се није чула, чула се само значи појединачна паљба. То је мој исказ. Што сам видео, то сам рекао. Што нисам видео, нисам видео ал сам чуо. Значи тако да ја после тога свега смо кренули кући, упутили смо се кући, војна милиција је дошла похапсила нас, стрпала у затвор двадесет и нешто дана, после тога вратио сам се поново у јединицу ја и [REDACTED]. Мирослав се вратио у Србију где је и пре боравио, Остоја се вратио у јединицу, значи то је то.

Председник већа: Је ли то све што имате да кажете овако?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Председник већа: Је ли то све што имате да кажете овако на слободан начин пре неких конкретних питања?

Сведок [REDACTED]: То је све што имам значи да кажем. Немам шта значи, што сам знао.

Председник већа: У реду. Да ли тужилац има неких питања? Изволите.

Заменик тужиоца: Добар дан. Ја сам заменик тужиоца Војислав Шошкић. Поставићу Вам неколико питања у вези са овим догађајем.

Сведок [REDACTED]: Може.

Заменик тужиоца: За време сукоба између војске Републике Српске и армије БиХ где сте се налазили? Где сте живели у том периоду?

Сведок [REDACTED]: Ја сам живео у Санском Мосту.

Заменик тужиоца: У Санском Мосту?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Добро. Ви сте били припадник Војске Републике Српске јел тако?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Да ли је са Вама био и Гвозден Радослав?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Да ли сте били присутни када је погинуо Гвозден Радослав?

Сведок [REDACTED]: Да, покојни Гвозден Радослав је пао мени на леђа, његов се мозак сасуо на моју главу и на мој врат.

Заменик тужиоца: Добро. Ви сте присуствовали сахрани Гвозден Радослава?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Да ли су присуствовала и ова остала лица која се помињу? Миле, Мирослав, [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Да ли се нешто разговарало на тој сахрани и после сахране у вези са осветом?

Сведок [REDACTED]: Па ја сам био мало подаље, причао сам са неким пуковником тамо, али се наговештавало се као да би се требао тај човек, тај момак и као ради „Црнога“ да се то све сведе као да се мало застраше људи.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је познато да Гвозден Радослав је погинуо са разменом ватре између муслиманских снага или хрватских?

Сведок [REDACTED]: Муслиманских.

Заменик тужиоца: Муслиманских. Оптужени Мирослав да ли је он био припадник војске Републике Српске?

Сведок [REDACTED]: Не.

Заменик тужиоца: Када сте пошли према селу Сасина какво је наоружање носио оптужени?

Сведок [REDACTED]: Носио је аутоматску пушку.

Заменик тужиоца: Јел то његова пушка или?

Сведок [REDACTED]: Од покојног Гвозден Милана, од [REDACTED] брат рођени.

Заменик тужиоца: Када сте дошли пред том кућом је био окупљен већи број људи у дворишту куће. Где сте се Ви непосредно налазили?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Заменик тужиоца: Где сте се Ви налазили? Јел сте се заједно сви налазили?

Сведок [REDACTED]: Не, Мирослав, Миле је ушао у двориште а затим је ушао Мирослав за њим, ја, [REDACTED] и [REDACTED] смо били ван дворишта. Ван оградае.

Заменик тужиоца: Како је Мирослав носио пушку кад је ушао у двориште у рукама или?

Сведок [REDACTED]: Па у руци је држао пушку.

Заменик тужиоца: Молим?

Сведок [REDACTED]: У руци је држао пушку.

Заменик тужиоца: У руци је држао пушку. Ту су убијена три лица.

Сведок [REDACTED]: Јесте.

Заменик тужиоца: Када сте пошли даље, запрегу кад сте видели, како је запрега јел запрега ишла према вама или од вас?

Сведок [REDACTED]: Ишла нам у сусрет, нама у сусрет.

Заменик тужиоца: А вама у сусрет?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Добро. Јесте ли сви пошли ви, јел сте се сви налазили када је запрега пошла вама кад сте се срели са запрегом или сте били одвојени? Миле, Мирослав и Ви. Полако само, не морате журити него саслушајте прво.

Сведок [REDACTED]: Миле је кренуо доле, Мирослав је кренуо за њим, ја и [REDACTED] и [REDACTED] остали смо на брду горе.

Заменик тужиоца: Рекли сте да је и Мирослав и Миле пуцали у лица која су била на запрези.

Сведок [REDACTED]: Мирослав је пуцао у једно лице с Милом. Не у лица, него у једну особу.

Заменик тужиоца: Добро. Ту су се налазила два лица на запрези и једно малолетно лице.

Сведок [REDACTED]: Три су се лица налазила, дете је отишло.

Заменик тужиоца: Малолетно дете јел тако?

Сведок [REDACTED]: Малолетно дете, 12-13 година, једну особу је убио Миле после кратке расправе, у другу особу која је покушала да устане са кола, шта ли, значи био сам неких 20-30 метара горе, пришао је Миле, значи пуцано је, обојица су пуцали у ту особу, стицајем која особа је преживела.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је познато да је једна особа преживела?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Када сте даље пошли даље од запреге, када је остала запрега ту, шта је било са дететом?

Сведок [REDACTED]: Дете је побегло.

Заменик тужиоца: Побегло?

Сведок [REDACTED]: Отишло, пуштено да иде.

Заменик тужиоца: А када сте ишли у следећу кућу, не ово лице што је убијено посебно што сте пре објаснили, него даље у следећу кућу кад су ушли Мирослав и Миле да ли сте ту чули рафалну паљбу или појединачну?

Сведок [REDACTED]: Не, појединачна паљба. Појединачна паљба се чула.

Заменик тужиоца: Како је тада, је ли Миле исто читаво односно Мирослав читаво време држао пушку у рукама или о рамену?

Сведок [REDACTED]: Па те пушке су, да ли је држао да ли је одоздо кад су ишли држао пушку на рамену, да ли у руци, стварно се тога не сећам, али стварно се тога не сећам да ли је држао пушку у рукама или на рамену кад се, Миле је држао цело време пушку у рукама. Значи то је без даљњег. Мирослав држао је вамо где су ови пар убистава после је повремено стављао на раме и скидао, тако значи стварно да ја мислим да има од те куће 50-так метара горе навише, значи на коју уопште нисмо прилазили доле.

Заменик тужиоца: Када сте пошли кући одатле, да ли сте разговарали у вези са тим догађајем зашто је то, зашто су то урадили?

Сведок [REDACTED]: Па видите, стицајем околности пошло се за једно, оно се десило осветио се као „Црни“ и за то што су њему учинили Милу значи том истом покојном Радославу званом „Црни“ пре рата значи неких 5-6 година, који су били батињани, тај мој [REDACTED], који је имао поломљене руке, вилицу, који се налазио у коми у болници, у Бања Луци био месец дана, ради тога се то десило кренуло се с једним, испало друго, несвесно.

Заменик тужиоца: Да се вратимо на почетку на сахрани значи јел било ту говора да се освети брат?

Сведок [REDACTED]: Помињало се нешто јесте, није. Али првенствено се помињало да се нађе тај Хрват који је пре рата значи мог [REDACTED] значи унаказио. И уз то уједно за покојног Радослава.

Заменик тужиоца: И са том намером сте сви пошли наоружани?

Сведок [REDACTED]: Јесте. Да се заплаши значи не да се убије него да се заплаши.

Заменик тужиоца: Добро, хвала немам више питања.

Председник већа: Хвала.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли нам можете описати како је погинуо „Црни“?

Сведок [REDACTED]: То је било 01. децембра, имали смо акцију. Истерали смо муслиманске војнике из нека 3-4 рова, њихове земунице, успели смо ту да изађемо без иједне жртве, заузмемо ту нашу коту која нам је била потребна да би један део људства могао да иде кући, да би се спојило јер то је била потковица, ако истерамо ту коту значи може један део људства да иде кући. Како смо се договорили тако смо и урадили. Водила се нека борба неких пола сата, ја сам био у каналу где је била вода малтене до врата. Покојни „Црни“ био је, долазио је мени са десне стране, стајао је поред мене, пуцкарало се, борба је престала али пуцкарало се онако понеки метак и дошао је повише мене, ја сам му рекао хајде лези доле. Каже не, каже нећу у воду да улазим. Лези бре што се каже меци само брсте траву. Од тог момента ништа само се наслонио се терет на мене кад сам погледао овако у моју десну страну од мене, видео сам његове ноге како пружа му се нога једна скупљена, друга скупљена али се пружа и како пета пада у неки канал прави. Међутим, нисам био свестан шта се десило то шта је пало на мене. Кад сам осетио његову крв по мојој глави, по мом врату, његов мозак да се просуо по мени, претпостављао сам шта се десило.

Адв. Бранимир Гугл: Колико сам Вас разумео, Ви сте рекли да је то био сукоб са Муслиманима?

Сведок [REDACTED]: Да.

Адв. Бранимир Гугл: У каквим сте Ви односима били са покојним „Црним“?

Сведок [REDACTED]: Са „Црним“ сам био више него са братом рођеним.

Адв. Бранимир Гугл: Јел Вас погодила његова смрт?

Сведок [REDACTED]: Да.

Адв. Бранимир Гугл: Ово село у које сте кренули када вас је позвао Миле како сте рекли је по структури становништва чије?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Адв. Бранимир Гугл: Можете да нам опишете структуру становништва у том селу?

Сведок [REDACTED]: Нисам Вас разумео.

Адв. Бранимир Гугл: Ко живи у том селу Сасина?

Сведок [REDACTED]: Хрватско становништво.

Адв. Бранимир Гугл: Искључиво?

Сведок [REDACTED]: Да.

Адв. Бранимир Гугл: У својим досадашњим исказима сте говорили да је ту мешано становништво и да има и Срба и Хрвата. Па шта је тачно?

Сведок [REDACTED]: Срби су ту суседно село до тог, један је део српски, други је део хрватски. Срби су стицајем околности били ту који су водили тај надзор око тих спремања огрева, овога, пролазио народ, ишао је, ишао и тако.

Адв. Бранимир Гугл: У целом овом да кажем „походу“ колико је људи убијено?

Сведок [REDACTED]: Не знам где.

Адв. Бранимир Гугл: Молим?

Сведок [REDACTED]: Колико је?

Адв. Бранимир Гугл: Људи убијено.

Сведок [REDACTED]: Људи је убијено осам људи стицајем да је један преживео.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли можете да пошто сте детаљно описали шта раде Миле и Мирослав да ли можете описати шта вас тројица осталих радите од тренутка када сте кренули у село Сасина? Како идете, ко иде, ко носи, где сте испуцавали пушке ако сте их испуцавали, шта сте радили? Ви само говорите све време шта раде Миле и Мирослав а вас тројицу не спомињете. Да нам опишете шта сте радили.

Сведок [REDACTED]: Ми смо ишли, ишли смо путем причали смо тако. Ја сам носио значи цело време ми је била пушка значи окачена на рамену и њима је била значи пушка окачена на рамену, причали смо на основу нечега тога да ли ће тај да се нађе, дал неће, шта ће, како ће то је то. Кад смо дошли и видели горе народ, ајде да се вратимо. Не, ту смо сад, ајде ту смо да видимо.

Адв. Бранимир Гугл: Ја бих Вас само замолио то, ајде да се вратимо. Ви само уопштено причате.

Сведок [REDACTED]: Причам за мене.

Адв. Бранимир Гугл: Јел идемо, јел не идемо, дал ћемо наћи. Ко каже дал ћемо га наћи. Ја Вас питам ко је рекао?

Сведок [REDACTED]: Ја причам за мене.

Адв. Бранимир Гугл: Па Ви кажите шта Ви радите ето само то.

Сведок [REDACTED]: Кажем ишли смо путем.

Адв. Бранимир Гугл: Дал ћемо да се вратимо или нећемо. Ко је то рекао да ли ћемо да се вратимо или нећемо?

Сведок [REDACTED]: Причали смо да се вратимо Миле је рекао нећемо да се вратимо, ту смо, ајде да видимо дал ће да га нађемо.

Адв. Бранимир Гугл: Ко је причао дал ћемо да се вратимо?

Сведок [REDACTED]: Па причао сам и ја, причао је и [REDACTED], причао је и [REDACTED] и Мирослав је чак рекао да идемо. Миле је рекао ту смо, не идемо, кад смо ту ту смо, ајде да видимо шта се дешава.

Адв. Бранимир Гугл: Нисам Вас разумео, ајде да видимо шта се дешава.

Сведок [REDACTED]: Не знам ја дал ме разумете или не разумете.

Адв. Бранимир Гугл: Шта значи то ајде да видимо шта ће да се дешава?

Сведок [REDACTED]: Дал ће да се нађе тај дечко.

Адв. Бранимир Гугл: Који дечко?

Сведок [REDACTED]: Тај што је претукао мога брата.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли тај одлазак има везе са погибијом „Црног“ кога су убили Муслимани или има везе са проналажењем дечка који је пребио Милета пре 5-6 година?

Сведок [REDACTED]: Са проналажењем дечка и са погибијом Радослављевом. И са једним и са другим, са обе ствари је повезано.

Адв. Бранимир Гугл: Како је повезано са осветом „Црног“?

Сведок [REDACTED]: Па да се заплаши тај мало народ, да ту, то је суседно село, пар километара их дели, да не би дошло шта ја знам до некога конфликта или не знам.

Адв. Бранимир Гугл: Јел сте имали Ви сукобе у том селу?

Сведок [REDACTED]: Ја нисам имао никада.

Адв. Бранимир Гугл: Ви, јединица којој припадате где сте Ви били.

Сведок [REDACTED]: Молим?

Адв. Бранимир Гугл: Ви сте у којој јединици сте били?

Сведок [REDACTED]: У 6. крајишкој.

Адв. Бранимир Гугл: Јел 6. крајишка ратовала на подручју села Сасина?

Сведок [REDACTED]: Не.

Адв. Бранимир Гугл: А ко то каже да се заплаши то село?

Сведок [REDACTED]: Миле.

Адв. Бранимир Гугл: А који је имао чин Миле у?

Сведок [REDACTED]: Био је исто погођен значи са.

Адв. Бранимир Гугл: Јел чин имао?

Сведок [REDACTED]: Није имао чин.

Адв. Бранимир Гугл: А Ви који сте имали?

Сведок [REDACTED]: Нисам имао чин.

Адв. Бранимир Гугл: Па како то Миле командује?

Сведок [REDACTED]: Па то је све његова организација била, све његово организаторско.

Адв. Бранимир Гугл: И кажете Миле каже ајмо да заплашимо овај народ да се не подигне хрватски народ, јел тако? Да се не подигне. Никада се није ратовало у том селу до тада није било, Миле нема никакву командну одговорност?

Сведок [REDACTED]: Нема.

Адв. Бранимир Гугл: Па што онда Миле то говори?

Сведок [REDACTED]: Па тако. Он је био иницијатор свега тога, организатор.

Адв. Бранимир Гугл: Ако можете да кажете кад се кренуло где се налазио Мирослав?

Сведок [REDACTED]: Са нама.

Адв. Бранимир Гугл: Не, не, како се скупљате? Како се организујете?

Сведок [REDACTED]: Па били смо код тог покојног Гвозден Милана, клала се нека свиња, убојница, причало се реч по реч, реч по реч тако, ајде да нађемо тога, с нама хајде, хоћемо. Милетова иницијатива, били смо отишли значи ту. Ја, Мирослав и [REDACTED] смо кренули, Миле.

Адв. Бранимир Гугл: Јел сте имали пушке?

Сведок [REDACTED]: Да.

Адв. Бранимир Гугл: Јел су вам пушке биле кад сте клали свињу с вама?

Сведок [REDACTED]: Не, моја пушка где сам се ја кретао за време рата значи, јесам ли кренуо значи кући моја пушка је ишла са мном, јесам ли кренуо код комшије моја пушка је ишла са мном кад је ратно стање било, ја нисам знао ко ће мене да сачека значи иза километар од куће или 500 метара. Моја пушка је моје лично било задужење.

Адв. Бранимир Гугл: Кад сте клали свињу била је пушка је била код вас?

Сведок [REDACTED]: Моја пушка је била код мене.

Адв. Бранимир Гугл: А Милетова?

Сведок [REDACTED]: Његова код њега била.

Адв. Бранимир Гугл: Шта је он имао још осим те пушке? Јел има нешто?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Адв. Бранимир Гугл: Јел имао Миле још нешто сем пушке?

Сведок [REDACTED]: Имао је два-три тромблona и зоље.

Адв. Бранимир Гугл: А Мирослав?

Сведок [REDACTED]: Само аутоматску пушку покојног Милана.

Адв. Бранимир Гугл: А он да ли је држао пушку док је клао свињу?

Сведок [REDACTED]: Па била је пушке су биле, он је узео кад смо пошли, он је узео од покојног Милана пушку.

Адв. Бранимир Гугл: Ја Вас лепо питам. Када је он узео пушку?

Сведок [REDACTED]: Кад смо пошли.

Адв. Бранимир Гугл: А где је та пушка стајала?

Сведок [REDACTED]: Код покојног Милана у кући.

Адв. Бранимир Гугл: Откуд Ви то знате?

Сведок [REDACTED]: Зато што сам био ту.

Адв. Бранимир Гугл: Значи заједно сте кренули да узме и Мирослав пушку?

Сведок [REDACTED]: Господине, нисмо заједно кренули да узмемо пушку из куће него покојни брат [REDACTED] донео је пушку, дао Мирославу пушку. Своју пушку дао је њему. Моја пушка је била код мене, Милова је пушка била код њега. [REDACTED] пушка је била у кући.

Адв. Бранимир Гугл: Коју пушку је носио Мирослав?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Адв. Бранимир Гугл: Коју пушку је носио Мирослав?

Сведок [REDACTED]: Аутоматску пушку.

Адв. Бранимир Гугл: Коју?

Сведок [REDACTED]: Аутоматску.

Адв. Бранимир Гугл: Чију?

Сведок [REDACTED]: Покојног Милана.

Адв. Бранимир Гугл: Одакле му?

Сведок [REDACTED]: Господине, одакле му? Дао му је Милан пушку своју.

Председник већа: Да вас не ометам, али поновили сте питање већ сте то питали и већ вам је одговорио исто.

Адв. Бранимир Гугл: Миле му је дао пушку.

Сведок [REDACTED]: Милан му је дао пушку.

Председник већа: Једно је Миле, једно је Милан.

Адв. Бранимир Гугл: Две се пушке спомињу - покојног „Црног“ и Милета. Коју му пушку дају?

Председник већа: Не могу да се сложим са Вама.

Сведок [REDACTED]: Не, нисте у праву господине.

Адв. Бранимир Гугл: Хоћете ми описати како Мирослав долази до пушке?

Сведок [REDACTED]: Покојни Милан даје своју пушку Мирославу Гвоздену, износи из куће и даје му своју пушку.

Адв. Бранимир Гугл: Који покојни?

Сведок [REDACTED]: Тај што је погинуо господине, покојни Милан.

Адв. Бранимир Гугл: Кад је Милан погинуо?

Сведок [REDACTED]: 1995.

Адв. Бранимир Гугл: И он је био с вама?

Сведок [REDACTED]: Не, то се догодило 1992. године, господине.

Адв. Бранимир Гугл: Овај акт од 1992. године да ли је покојни Милан који је погинуо 1995. године и који је дао Мирославу пушку ишао са вама у акцију?

Сведок [REDACTED]: Не.

Адв. Бранимир Гугл: Зашто није ишао?

Сведок [REDACTED]: Остао је кући да сређује свињу.

Адв. Бранимир Гугл: Чији је он брат?

Сведок [REDACTED]: [REDACTED].

Адв. Бранимир Гугл: Рођени?

Сведок [REDACTED]: Да.

Адв. Бранимир Гугл: Немам више питања, хвала судија.

Председник већа: Хвала. Да ли оптужени има неко питање? Поступак дуго траје, већ је био претрес, као што смо рекли, у [REDACTED]. године када је такође у [REDACTED] исти овај сведок давао свој исказ па зато мислим да разликујете шта је питање као питање а шта је суочење или тако нешто у том смислу, дакле ако питање постављате да се односи на чињенице на које се одговара не улазећи у сучељавање, у том смислу. Значи, као питање уколико га уопште имате, а не морате их имати, то за почетак укратко.

Опт. Мирослав Гвозден: [REDACTED], одакле та идеја прича Мићина пушка код мене?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Опт. Мирослав Гвозден: Одакле прича идеја пушка покојног Милана Гвоздена дата мени у њиховом дворишту питање, пушка, извињавам се, покојног „Црнога“ коју си знао и носио ти или Миле сте је донели била у великој соби, сећаш се добро, та је пушка пошла са мном, пушка која је била неисправна што сте сами рекли да је заглављен метак, одакле та идеја да ја носим Мићину пушку?

Председник већа: Мирославе, малопре сам Вам рекао то је чисто технички онако, мада по мени то не смета много, значи ово у шта сте ушли већ је више суочавање него што је питање, Ви сте изјавили, то смо чули одакле је која пушка била Вама на рамену, сведок је рекао ово што је рекао о овоме.

Опт. Мирослав Гвозден: Извињавам се одакле се помиње та пушка?

Председник већа: Ево помоћи ћу дакле, Мирослав тврди да је он понео у ову ситуацију пушку од покојног Радослава, Ви не кажете тако.

Сведок [REDACTED]: Ја не тврдим тако и не желим да тврдим, него само кажем онако како јесте. Та пушка лично са Градашца дошла је са мном или сам је ја донео лично и његову пушку и моју и била је код мене.

Председник већа: Шта је онда било са пушком од покојног Радослава?

Сведок [REDACTED]: Та је пушка била код мене, значи са том су пушком ишли, после затвора оружје нам је одузето, после су дошли покупили су свако оружје које је било, чије је шта, с тим, значи кад смо се враћали у јединицу та пушка у ствари коју сам ја тад имао, а моја лична пушка је била „М-48“, ја сам имао коју је носио мој [REDACTED] тог момента. Та пушка што Гвозден помиње та је пушка била лично код мене, а њему је пушку дао покојни Милан Гвозден, његову пушку је дао он, а та је пушка била код мене.

Председник већа: У реду, толико о тој пушци. Има ли још неких питања.

Опт. Мирослав Гвозден: Ево да питам господине судија једно питање класично. Како може, покој му души, био је диван човек, човек да дадне пушку непознатом лицу, пушка која је заведена у јединици да иде да убија, има ли ту логике молим Вас? Па чија је онда пушка била у соби где је мој брат спавао и момковао да ја сад неке дамам да има случајно службени пиштољ да иде далеко било да му дајем лично оружје за које одговарам.

Председник већа: Ово ћемо схватити као Вашу примедбу на исказ сведока, јер практично и питање и није, зар не. Још нешто са Ваше стране?

Опт. Мирослав Гвозден: За сад ништа, тренутно не.

Председник већа: Да пређемо ми на оно што нас посебно занима. [REDACTED], рекли сте својевремено на претресу од [REDACTED] године да сте у [REDACTED] живели до 15. године?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Како се десило то да се нађете на ратишту?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Председник већа: Како се десило да се нађете ту на ратишту у родном крају после неког времена?

Сведок [REDACTED]: Стицајем околности отишао сам млад, после војске вратио сам се за Србију, оженио сам се, био сам годину дана овде на нашем, у Славонији доле, значи био сам и ту годину дана на ратишту, имао сам проблема са старцем због којег сам морао да одем. Запослен сам био [REDACTED]. Отишао сам у Босну, почело да се кува ради проблема и ради тога да се нађемо ту чисто једни другима.

Председник већа: Да ли то значи да нисте били војни обвезник, да се нисте водили као војни обвезник на тој територији Републике Српске, рецимо у том тренутку, него да сте дошли добровољно?

Сведок [REDACTED]: Ја сам се вратио тамо, али сам после мобилисан од стране Шесте крајишке сам мобилисан код њих.

Председник већа: Колико сте већ били, да кажем, у овом родном крају пре почетка децембра 1992. године?

Сведок [REDACTED]: Нисам Вас разумео.

Председник већа: У Усорцима и на територији Босне у најширем смислу колико сте били пре овог децембра 1992. године, колико сте били провели?

Сведок [REDACTED]: Па био сам од 1980. до 1984. године сам живео ту.

Председник већа: Везано за ове оружане сукобе?

Сведок [REDACTED]: За сукобе, био сам од 15. новембра 1992. до средина јануара Српска нова година, тако нешто 1995, после сам се вратио у Србију.

Председник већа: Пошто Вам је укинут притвор након неких 27, 28 дана, што је неспорно као такво, јесте ли враћени у јединицу?

Сведок [REDACTED]: Да, после два дана сам се вратио у јединицу.

Председник већа: Јесте ли надаље били под оружјем у униформи?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Све до рекосте?

Сведок [REDACTED]: Све до 15, 'ајде 14. јануара 2005.године, 1995. године, извињавам се.

Председник већа: Код Градачца, да кажемо, на том ратишту које су била стране у сукобу?

Сведок [REDACTED]: Муслиманске и српске.

Председник већа: Уз муслиманску страну да ли је било и Хрвата, односно хрватских снага, или је то била војска Федерације Босне и Херцеговине или?

Сведок [REDACTED]: БиХ, била је војска, третирао се као војска БиХ.

Председник већа: Да ли уопште у том, на том простору има хрватског становништва па да онда могу бити у саставу тих јединица или не и да ли има у неком мањем броју?

Сведок [REDACTED]: Код нас не, али тамо не знам шта се десило, преко стране не знам шта се дешавало.

Председник већа: Шеста крајишка, је ли?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Председник већа: То је била Ваша јединица, Шеста крајишка, шта бригада?

Сведок [REDACTED]: Шеста крајишка, јесте.

Председник већа: Градачац је доста далеко од?

Сведок [REDACTED]: Тамо су нам били положаји, значи ми смо ишли, значи ишли смо и Градачац и Братунац и Озаци и свагде смо значи по целој и Бихаћ и били смо свугде значи.

Председник већа: Не питам Вас ово сада следеће као вештака али некога коме би то требало да буде познато, самим тим што сте били тамо чисто технички. Аутоматска пушка „М-70“ или тако нешто, односно позната као „калашњиков“ коју муницију користи?

Сведок [REDACTED]: 7,62 мм.

Председник већа: А полуаутоматска пушка, „паповка“?

Сведок [REDACTED]: Исту муницију користи и једна и друга.

Председник већа: Исти калибар, али да ли је иста дужина метка и свих осталих димензија?

Сведок [REDACTED]: Аутоматска пушка, полуаутоматска пушка, исту муницију користе, исти калибар, ни милиметар горе, ни милиметар доле јер је иста цев, дужа, краћа цев, само метак је метак, зрно је зрно, све је исто.

Председник већа: Село Усорци, да ли је село Томашица или је село Сасина ближе, било да се то гледа ваздушном линијом или путем?

Сведок [REDACTED]: Исто је, путем, ваздушном линијом исто је.

Председник већа: У то време нису припадали истим општинама, је ли тако или није?

Сведок [REDACTED]: Не. Томашица је припадала Пејцима, Сасина је припадала Приједору, уствари, а Сасина је припадала Санском Мосту општина.

Председник већа: Јесте ли раније били у та два села док сте живели тамо?

Сведок [REDACTED]: У Томашици сам живео, у Сасини не.

Председник већа: Да ли Вам је ико био познат раније од ових људи који су овом приликом убијени, изгубили животе или неко из њихових породица?

Сведок [REDACTED]: Слабо.

Председник већа: Колико времена је било потребно од како сте кренули из Усораца па да се вратите и да ли је осим овога што сте већ сада описивали било застајање у том путу, колико сте дуго пешачили и ако сте пешачили, нико не помиње да сте имали било каква моторна средства?

Сведок [REDACTED]: Од куће до тог места или у повратку, одласку и повратку целоме.

Председник већа: Од како сте кренули вас четворица или петорица у том тренутку па док се нисте вратили том истом саставу?

Сведок [REDACTED]: Отприлике неких 5 сати, 4-5 сати, 5 тако, већ то је значи децембар месец, зима, мрак је, значи 5 сати, 4, 5 сати, пола 5.

Председник већа: Колико је ту километара пређено отприлике?

Сведок [REDACTED]: Па у суштини неких у глобалу, значи можда до десетину, 'ајде између 10 и.

Председник већа: Осим извесног задржавања, дакле на два или три места која сте описали, да ли сте успут негде стајали, одмарали се?

Сведок [REDACTED]: Да, кад смо се враћали стајали смо, одмарали се и кад смо кретали чекали смо [REDACTED], значи све смо, значи имало је пауза овде, онде, од куће до куће и ту све.

Председник већа: Током тог повратка када се све завршило и пошто је испален последњи метак, је ли тако без обзира у кога, да ли је међу вама вођен било какав разговор између било којих кога од вас пет међусобно о ономе што се десило или о ономе шта ће се даље дешавати?

Сведок [REDACTED]: Па десило се, причали смо што се то уради, због чега, како и тако да је.

Председник већа: Може ли конкретније од тога, ко је то рекао или?

Сведок [REDACTED]: Па Миле је углавном инсистирао урадили смо, урадио сам, урадили смо, с тим што се ја не слажем с том чињеницом нити овог Гвозден Мирослава, окривљеног, оптуженог, јер толико не може да докаже он јесте испалио у тог човека на колима са Милом, пуцао је из те пушке, а то нико не може да докаже да је он погодио тог човека да је његов метак из његове пушке убио тог човека. За даље тамо у тој кући шта се десило то не знам.

Председник већа: За запрежна кола која сте помињали и пошто сте навели да је и Мирослав пуцао тада.

Сведок [REDACTED]: Пуцали су обојица.

Председник већа: Да, и Мирослав, тако је.

Сведок [REDACTED]: Али тај човек на којег је Мирослава пуцао са Милетом, тај је човек преживео.

Председник већа: Да, али питање је ишло у другом правцу. Пошто сте навели да су обојица пуцали, а да нису имали исти тип оружја са собом, да ли је у томе што описујете да је Мирослав пуцао или је то била рафалом што је имао аутоматску пушку или не?

Сведок [REDACTED]: Појединачна паљба.

Председник већа: Да ли сте сигурно потпуно у то? У Томашици и Сасини да ли има Муслимана?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Председник већа: Да ли је било Муслимана у то време у Томашици или у Сасини, или у Сасинама, нисам сигуран?

Сведок [REDACTED]: Нисам Вас разумео, господин судија.

Председник већа: Има ли Муслимана у тим местима, да ли је било тада?

Сведок [REDACTED]: Не, непознато ми је.

Председник већа: Постоји ли неки разлог из кога Милан Гвозден, дакле брат од [REDACTED] није такође пошао са вама?

Сведок [REDACTED]: Па вероватно.

Председник већа: Да ли је њему било познато где ви идете који сте отишли?

Сведок [REDACTED]: Да, знао је док је дао пушку своју Мирославу, знао је, ту се причало да се иде да се заплаши, причао је водите рачуна шта, како, ради тога меса што се свиња заклала, значи требало је да се топи сланина и шта ја знам, да се сече, да се пакује.

Председник већа: Да ли Вам је познато да ли је Миле Гвозден добио неку врсту команде, заповести, наредбе од некога пре него што је он ушао у ову иницијативу како сте то описали?

Сведок [REDACTED]: Није ми познато.

Председник већа: Или идеју, предлог, сугестију од неког?

Сведок [REDACTED]: Није ми познато.

Председник већа: Или је то била?

Сведок [REDACTED]: Његова сугестија вероватно, значи не верујем да је командовао њему, значи то не верујем, ту нема шансе.

Председник већа: Да ли је он био у истој јединици са вама?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Председник већа: Да ли је Миле био у истој јединици с вама све до тог дана?

Сведок [REDACTED]: Па мање се он кретао пошто му је мајка била болесна, он је био у јединици, али се мање кретао на ратишту него ја.

Председник већа: Он је припадао Шестој крајишкој бригади?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Чета и тако даље, да ли као Ви?

Сведок [REDACTED]: Ми смо у истој јединици, у истој чети, у истом месту, значи истог смо датума одлазили на ратиште, враћали се.

Председник већа: Је ли он био код Градачца кад се ово десило?

Сведок [REDACTED]: Не, он је био кући, контра је смена био и мајка му је била врло болесна, пошто ми је мајка била малтене непокретна тако је морао стицајем околности да остане.

Председник већа: Је ли Миле онда присуствовао самом тренутку смрти Радослава, погибије његове или не?

Сведок [REDACTED]: Како је покојник дотеран кући од тог момента је присуствовао.

Председник већа: Да, али не на ратишту?

Сведок [REDACTED]: Не, ја сам био на ратишту, његово је тело, понављам, на мене и његов крв су исцурели по моме врату и по моме лицу и по мојој глави, [REDACTED] је само био са мном на линији.

Председник већа: Колико Вам је познато, колико се сећате, како је било здравствено стање Милета у то време? Ви сте причали о томе да је он имао неку повреду, односно?

Сведок [REDACTED]: Миле?

Председник већа: Јесте, да ли је он био потпуно здрав и војно способан или не?

Сведок [REDACTED]: Значи, војно способан је сигурно био док је служио војску, друго, био је на ратишту, значи повреде што је имао, значи имао је шипке по рукама, значи вилица му је била поломљена, био је у коми значи, био је унакажен.

Председник већа: Да ли су му обе руке биле у децембру 1992. године по Вашем знању здраве и употребљиве?

Сведок [REDACTED]: Једна рука је имала проблем, само не сећам се која је, а за другу не, једна је рука имала проблем, само не знам која је.

Председник већа: Кад смо код руку, били сте описивали како је, помињући ово држање пушке, рекли сте „држао је у руци“. Мало разјасните шта то значи?

Сведок [REDACTED]: У руци, држао је пушку у рукама, једна је рука држати пушку у руци, а у рукама се значи.

Председник већа: Пошто сте за Мирослава говорили да је држао пушку у руци, је ли то тај положај који сада показујете?

Сведок [REDACTED]: Држао је пушку са рукама, а Мирослав је држао пушку у руци.

Председник већа: Ако је Мирослав држао пушку у руци, како је то изгледало?

Сведок [REDACTED]: Држао је пушку за њен рукохват.

Председник већа: У десној руци?

Сведок [REDACTED]: Да ли у десној или левој, ја не знам, значи ја носим у левој зато што сам левак.

Председник већа: По средини пушке?

Сведок [REDACTED]: Вероватно.

Председник већа: При том пушка није о рамену, каиш није о рамену, скинута са рамена, тако је носио Мирослав?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Је ли од самог поласка из Усораца или?

Сведок [REDACTED]: Од тог момента како се ушло у двориште, после значи.

Председник већа: До уласка у двориште о раме, а потом са рамена у једној руци?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Ово о чему сте помињали и описивали као застрашивање или заплашивање овог другог становништва, шта је то у ствари требало да значи?

Сведок [REDACTED]: Верујте ми да ни ја нисам свестан тога шта је требало да значи.

Председник већа: Да ли је такав поступак по вама некада био примењиван и докле се у томе ишло?

Сведок [REDACTED]: Више, значи господине судија може да буде. Ишло се с том намером опет ради тога дечка, погибија покојног „Црнога“, све се то повезало, надовезало једно на друго, значи да се испали пар метака, да се нађе тај да му се лупи нека шљага, то је то. Миле већ, као Миле био је онако мало погођен много, исто потрешен за том смрти Радослављевом, био је онако мало на своју руку.

Председник већа: Опет везано за то, од самог почетка оружаног сукоба, назовимо га тако па до тог почетка децембра 1992. године како се, онолико колико сте Ви могли видети, Миле Гвозден понашао као војник, као учесник рата?

Сведок [REDACTED]: Био је супер, мислим понашао се нормално, сасвим нормално се понашао.

Председник већа: Да ли је раније тако ишао са пушком у цивилно становништво?

Сведок [REDACTED]: За време рата?

Председник већа: Да ли Вам је познато пре овог, дакле дана?

Сведок [REDACTED]: У великом јеку, значи обавезно је било да се у томе јеку, значи јер ја сам претпоставио да од Санског Моста до Усораца имао значи да дођем до њега претпостављам имам неких 18 километара, пролазио значи кроз три муслиманска

села. Како би ја ишао, значи зашто бих ја ишао ако не носим пушку, значи мора сам да носим моје лично оружје уза ме, нисам га носио кући, он код мене долази, значи носи своје оружје, нападне, не нападне, значи никад не знаш кога шта чека. Иако је било тих ситуација много тако уђе било овако, било онако, значи моје оружје лично је увек са мном ишло уза ме, где се кренем ја, да сам кући, кренем у шуку, значи иде са мном у шуму, кренем код њега иде код њега, а тако је и он носио своје оружје.

Председник већа: Да ли је Миле Гвозден тога дана у било ком тренутку рекао „Црни, осветили смо те“?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Подсетимо се када?

Сведок [REDACTED]: Кад је убијена задња, трећа особа.

Председник већа: То сматрате у неком редоследу, прва, друга, трећа, је ли тако?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Али после те треће особе било је још?

Сведок [REDACTED]: После треће особе било је још две, па једна, па две.

Председник већа: Нешто о чему сте већ и говорили али неће, бар мени лично неће сметати да Вас питам поново да би се то иначе могло чути овде пред свима. На дечака, дете, код или на запрежним колима да ли је пуцао било ко?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: Да ли је неко покушавао?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: Да ли се неко супротстављао онда таквом пуцању?

Сведок [REDACTED]: Рекао сам да дете бежи.

Председник већа: Да ли је било ко од остале четворице имао нешто против тога?

Сведок [REDACTED]: Нисам слушао другог, само сам рекао да бежи дете.

Председник већа: Да ли је оптужени Мирослав Гвозден спречио [REDACTED] да пуца у то дете док бежи?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: Да ли чланови већа имају неко питање? Изволите.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Само једно питање да једну ствар разјаснимо, малопре сте рекли да је из аутоматске пушке пуцао овде оптужени, само објасните како може да пуца аутоматска пушка да би можда други који то не знају?

Сведок [REDACTED]: Аутоматска пушка може да пуца појединачном паљбом, кратком рафалном паљбом, дугом рафалном паљбом, значи кратка рафална паљба се одређује од 2 до 3 метка до 5, а већа рафална паљба се значи третира од једног до 10, или од једног до 30.

Члан већа-судија Драган Мирковић: Хвала, само толико.

Сведок [REDACTED]: Молим.

Председник већа: Хвала. Поменули сте да је Миле са собом понео и тромблоне?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Из ког разлога?

Сведок [REDACTED]: Кажите ми па ћу Вам казати, господине судија.

Председник већа: Да ли је тако нешто тромблоне, зоље и тако даље, имао било ко од вас осталих?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: Ако смо добро схватили, добро [REDACTED] и Ви сте [REDACTED] од мајке [REDACTED] и оца [REDACTED].

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Јесте ли обојица, да кажемо из национално мешовитог брака?

Сведок [REDACTED]: Молим?

Председник већа: Јесте ли из национално мешовитог брака?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Је ли то било коме сметало од ових осталих за ову како је бранилац рекао поход? Није. Додатно питање.

Заменик тужиоца: Ја се извињавам судија само ако дозволите ради разјашњења једно питање бих поставио пошто се разликује исказ оптуженог и сведока. Када сте пошли из села Усорци према Сасини рекли сте да нисте сви заједно пошли јер сте очекивали [REDACTED], је ли тако?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Је ли тако?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Након првог догађаја, значи кућа, запрежно возило и следећа тамо кућа, да ли сте право отишли у село Усорци?

Сведок [REDACTED]: После задњег право кући отишли.

Заменик тужиоца: Да ли сте сви заједно отишли или сте?

Сведок [REDACTED]: Сви.

Заменик тужиоца: Сви заједно?

Сведок [REDACTED]: Сви заједно.

Заменик тужиоца: Није неко отишао раније, неко касније?

Сведок [REDACTED]: Не, сви заједно, свак' својој кући.

Заменик тужиоца: Хвала, немам више питања.

Председник већа: Захваљујем. Да ли има још питања неких са било које стране? Не. Захваљујем се сведоку на приступу данашњем претресу, ионако јесте била обавеза али видимо да је то Вама било теже него другима физички чисто, да ли тражите оно што имате по закону право надокнаду трошкова за приступ на данашњи претрес?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: У висини од 3.400,00 динара, је ли тако?

Сведок [REDACTED]: Двадесет и нешто литара горива, то је само, ништа друго.

Председник већа: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се на име трошкова доласка на данашњи претрес сведоку [REDACTED] исплати износ од 3.400,00 динара.

Председник већа: Ради тога ћете сачекати крај претреса.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се као сведок испита [REDACTED].

Ви можете да идете, заузмите своје место где Вам је најпогодније да седите, али ћете присуствовати и следећем сведочењу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес прекине у трајању од 25 минута, те ће бити настављен испитивањем сведока [REDACTED].

Тако да молим да сведока обавестите, а уколико је то могуће и у међувремену за сведока [REDACTED] да се реши ово питање исплате трошикова и личну карту молим Вас само да не заборавимо.

Значи, за 25 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се након двадесетоминутног прекида главни претрес настави.

А пре него што почнемо са испитивањем сведока [REDACTED], Ви сте, дајте нам молим Вас личну карту то да не заборавимо.

Имамо још једно додатно питање за сведока [REDACTED] да не остане пропуштено, зато ће сведок [REDACTED] сачекати врло кратко овде испред врата, одмах ћемо Вас позвати. Господине [REDACTED], останите ту на том месту. Констатоваћемо шта сте рекли јер је преостало нешто што сматрамо да Вас треба питати у овом тренутку. Није спорно да [REDACTED], значи два дана после ових догађаја о којима сте говорили да сте сва петорица били у [REDACTED] и да кажемо у њиховим рукама и да сте том приликом били и саслушавани.

Сведок [REDACTED]: Само мало јаче, пошто и не чујем, јаче мало.

Председник већа: Оно што сам хтео да Вас питам то је ко је био присутан осим Вас и наравно тог истражног судије војног лица Вашем давању одбрану, Вашем саслушавању као у том тренутку осумњиченог, тако да кажемо, за овај догађај од два дана раније?

Сведок [REDACTED]: Па да Вам кажем, давањем изјава, прво је писата изјава у Санском Мосту у војној полицији. После када смо отишли [REDACTED] давали смо

изјаве, да ли је то у центру после дан, два, три, било је присутно неко судско веће, значи официри неки, тако да стварно ја не знам ко је та.

Председник већа: Да Вам разјасним оном приликом када је нешто откуцано на машини, не некакво евентуално писање слободном руком Ваше, него прилика када, значи два дана после свега овога већ сте били и притворени, када је то било куцано на машини, да ли је био још неко осим свакако тог истражног судије Војног суда и Вас лично?

Сведок [REDACTED]: Била су још нека лица, не знам ко је шта био, војни официр, тако мислим да је било. Знам да сам написао изјаве, како је шта, мислим било је неких што је морало то да се ради.

Председник већа: Добро, онда директно питање да би било јасно, да ли Вам је том приликом неко био представљен као Ваш бранилац?

Сведок [REDACTED]: Нудили су ми по службеној дужности браниоца.

Председник већа: Нудили су и да ли је био ту неко ко је ту дужност обављао?

Сведок [REDACTED]: Нисам упознат са тим, нити сам био упознат, било је пар особа, сада ко је, шта је, не знам. Нудили су ми браниоца по службеној дужности, али нисам упознат са тим да ли је било лице које је обављало ту функцију

Председник већа: Добро. Сведок [REDACTED].

СВЕДОК [REDACTED], са подацима као у списима, идентитет утврђен из личне карте [REDACTED].

ПУ [REDACTED] претпостављам?

Сведок [REDACTED]: Јесте, јесте.

Председник већа: Адреса Вам је ова иста која је у личној карти и која је у списима и на коју сте сада позив добили?

Сведок [REDACTED]: Да, да.

Председник већа: Једино слика мало старија, али мислим да одговара. На исти начин као што сте већ пар пута у овом кривичном поступку како је започет бар за ово што је предмет поступка, били упозорени и упознати, тако и сада сам дужан да Вас потсетим на оно што смо већ рекли да сте овде позвани као сведок, да сте дужни да говорите истину што значи да оно што изјављујете мора бити онако како се десило и да не смете ни прећутати ништа од онога што се десило, а што Вам је лично познато јер и једно и друго представља кривично дело давања лажног исказа, зашто се такође кривично одговара. Да ли сте разумели?

Сведок [REDACTED]: Разумео.

Председник већа: Можете ли дати заклетву да ћете говорити истину?

Сведок [REDACTED]: Могу.

Председник већа: Познато Вам је да је предмет овога поступка оптужница уствари против присутног Гвозден Мирослава, а за догађаје или за догађај од 05. децембра 1992. године где се опет све време и свако наводи да сте и Ви били присутни.

Сведок [REDACTED]: Јесте.

Председник већа: Испричајте нам шта се десило тада.

Сведок [REDACTED]: Од почетка или?

Председник већа: Од оног тренутка који је битан за то што се дешавало 05.12. а такође и оно што се дешавало после тога као последица тога.

Сведок [REDACTED]: Ништа, о.к. Ништа, клали смо неку свињу код [REDACTED] рођака [REDACTED] и ту смо пошли смо у село Сасина, значи Миле је имао неки конфликт тамо, неки га је био ваљда Милета, он нам је [REDACTED], као идемо да се светимо и да нађемо тога човека да га осветимо.

Председник већа: Само мало подигните микрофон да Вам буде ближе и да буде сигурно.

Сведок [REDACTED]: Значи да га осветимо и ту смо кренули значи ја, мој брат [REDACTED], Мирослав, овај [REDACTED] и Миле. Дошли смо у село Сасина ту да нађе Миле буквално тога човека да, значи ишли смо кроз шумски пут, колска кола ту могу да прођу, наишли смо на пут са леве стране значи изашли смо ту на чистину, са леве стране су биле куће, кућа била, али је ту десило се да баш кад смо наишли била је, дрва много и пуно двориште људи је било. И ту смо стали испред дворишта, Миле је ушао и Мирослав је ушао у двориште, значи ја, [REDACTED] и [REDACTED] смо остали на путу ту, значи ограђено је било двориште, остали смо на путу. Дувао је ветар тај дан, баш је дувао јако ветар неки и Миле је питао једног човека како се зове, ја сам чуо [REDACTED], Миле је пуцао у тог човека, значи Мирослав је стојао уз Милу ту у дворишту, значи Миле је носио пушку аутоматску и Мирослав је носио пушку аутоматску значи ја и [REDACTED] и [REDACTED] смо стојали на путу, на путу ту на раскрсници. Значи Миле је пуцао у човека тога, после тога у једну жену је пуцао Миле, значи жена је једна била после код бунара, иза бунара, Миле је пуцао у ту жену, значи и окрећу се и излази из дворишта. Ту је почело комешање, било је ту доста народа, значи Срба било, значи било Хрвата, било Срба и ми смо били, стојали на капији, тај народ излази код нас и да значи бежите, идите разумеш. Када смо видели шта се десило, значи били смо запрепашћени значи, десило се што нисмо се надали да ће тако нешто да се деси и изашли смо на пут, са леве стране одоздо су наилазила запрежна кола са дрвима, ту су била два човека и дете. Мирослав и Миле су сишли доле, значи до тих људи, ми смо остали горе ја, [REDACTED] и [REDACTED] смо остали горе значи 10-так, 15 метара удаљено значи од где се то десило. Миле је пуцао у човека значи, десило се значи пуцњава, дете је почело значи да бежи на ниже, пошто су одозго руком викали бежите, дете је отишло наниже, вратили се и пошли смо путем на више. Ми смо инсистирали да се вратимо кући, Миле је рекао

„ајде идемо даље“, ми смо ишли за њима, значи пушка која, ја сам носио пушку М-48 значи буквално када сам пошао од куће ја сам је окачио о раме и нисам је ни скидао са рамена, а и био сам малолетан имао сам [REDACTED] тада, значи ишли смо даље и са леве стране била је једна стара кућа, ту су ушли Мирослав и Миле и Миле је дозивао „газда, газда“ ту је човек изашао један, ваљда су га питали како се зовеш, „Иво“, ту је овај Миле пуцао у човека, разумеш, изашли смо из дворишта и наставили даље. Све исто, са леве стране кућа, ушли су Мирослав и Миле у кућу, значи чули су се пуцњи, значи пуцњи су се чули, изашли су и Миле је ја мислим прокоментарисао да је убио жену и човека тако нешто, и после тога смо се вратили значи кући и у вечерњим сатима значи дошла је војна полиција и привела нас значи у Сански Мост и привела нас, ту смо дали изјаве. После тога смо отишли у Бања Луку, тамо ја сам био два дана и мене су пустили из Бања Луке, значи дао сам изјаву тамо и пустили су ме, а ови су четворица остали, значи 27-8 дана колико су били у затвору. Значи.

Председник већа: Је ли то све? Да ли тужилац има неких питања? Изволите.

Заменик тужиоца: [REDACTED] добар дан, ја сам заменик тужиоца Војислав Шошкић, ја ћу Вас испитивати постављањем питања. Где сте Ви прије рата живели?

Сведок [REDACTED]: У селу Усорци.

Заменик тужиоца: Да ли сте Ви познавали Гвозден Радослава?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Да ли је он имао неки надимак?

Сведок [REDACTED]: „Црни“.

Заменик тужиоца: „Црни“, шта је било са њим?

Сведок [REDACTED]: Он је погинуо 1992.

Заменик тужиоца: Где?

Сведок [REDACTED]: На градачачком ратишту.

Заменик тужиоца: Јесте Ви били присутни када је он погинуо?

Сведок [REDACTED]: Не, нисам.

Заменик тужиоца: Да ли сте били на сахрани када је сахрањен?

Сведок [REDACTED]: Јесам.

Заменик тужиоца: Ко је био, да ли је био на сахрани од ових Гвозден [REDACTED], [REDACTED], Ви, Миле?

Сведок [REDACTED]: Јесте.

Заменик тужиоца: И Мирослав, сви су били?

Сведок [REDACTED]: Јесте, сви су били.

Заменик тужиоца: Сутрадан да ли сте долазили поново на гробље?

Сведок [REDACTED]: Јесмо.

Заменик тужиоца: Да ли су иста ова лица била сви заједно?

Сведок [REDACTED]: Јесте.

Заменик тужиоца: Да ли се ту разговарало о освети некој?

Сведок [REDACTED]: Јесте, то је Миле помињао, значи освету али са том намером да иде.

Адв. Бранимир Гугл: Ја бих стварно замолио.

Заменик тужиоца: Молим вас.

Адв. Бранимир Гугл: Без сугестивних питања, то из записника читамо одговоре које даје и тако поставља питања, ево вам записник директно су одговори на питања.

Заменик тужиоца: Ја гледам оптужницу.

Председник већа: Чули смо га као таквог и такав је и одговор, а пошто је ионако већ све снимљено и као такво ће и остати на транскрипту, нека питања не буду сугестивна.

Заменик тужиоца: Ко је рекао за освету?

Сведок [REDACTED]: Миле је рекао идемо да осветимо покојног „Црнога“, значи њему је био надимак „Црни“ и ту значи ми смо били ту и сутрадан то се клала та свиња, ту смо пошли, ја сам пошао исто са њима ту на тај догађај што се десио.

Заменик тужиоца: Да ли сте истог дана кренули у село Сасина или сутрадан?

Сведок [REDACTED]: Не, сутрадан.

Заменик тужиоца: Сутрадан?

Сведок [REDACTED]: Сутрадан смо пошли.

Заменик тужиоца: Ко је кренуо?

Сведок [REDACTED] [REDACTED]: Крено сам значи ја, мој брат [REDACTED], Гвозден Мирослав, Гвозден [REDACTED] и Гвозден Миле.

Заменик тужиоца: Јесте ли наоружани пошли?

Сведок [REDACTED]: Јесмо.

Заменик тужиоца: Шта сте носили од наоружања?

Сведок [REDACTED]: Ја сам носио М-48, а Миле је носио полуаутоматску пушку, Мирослав је носио аутоматску пушку са преклопним кундаком, [REDACTED] је носио аутоматску пушку са преклопним кундаком од покојног „Црнога“ и Остоја је носио пушку аутоматску са преклопним кундаком.

Заменик тужиоца: Да ли је и [REDACTED] кренуо са вама или је успут негде чекао?

Сведок [REDACTED]: [REDACTED] је нас успут стигао па смо ми значи на пола пута нас је стигао [REDACTED], уз пут нас је нашао.

Заменик тужиоца: Колико је требало времена да дођете до села Сасина?

Сведок [REDACTED]: Па има неке ваздушне линије 5-6 километара, неких можда сат, сат и нешто, тако нешто отприлике хода.

Заменик тужиоца: Када сте дошли код куће те прве у селу, у дворишту да ли је било народа?

Сведок [REDACTED]: Било је пуно народа, значи ту је било и Срба доста и Хрвата, значи ту је нека била организација вукла су се нека дрва, ту када смо ми дошли значи.

Заменик тужиоца: Да ли је неко од вас из групе питао присутне грађане нешто уопште како се зову, шта ли раде ту и тако даље?

Сведок [REDACTED]: Миле када је ушао у двориште ми смо остали значи на путу, ја, [REDACTED] и [REDACTED] смо остали на пут и Миле и Мирослав су ушли у двориште, Мирослав је питао како се зовеш, овај је рекао [REDACTED] и значи буквално ко је Србин значи почео је да се издваја, они су стајали и рекли бежите значи даље, значи остали су буквално Хрвати у дворишту, значи Срби сви су значи бежали су сви буквално ко се задесио значи код тога то је остао.

Заменик тужиоца: Када је Миле питао тог човека, где је био Мирослав тада?

Сведок [REDACTED]: Мирослав је био поред њега.

Заменик тужиоца: Је ли Мирослав био наоружан?

Сведок [REDACTED]: Јесте.

Заменик тужиоца: Да ли знате какву је он пушку, коју врсту пушке носио?

Сведок [REDACTED]: Аутоматску пушку са преклопним кундаком.

Заменик тужиоца: Са преклопним кундаком.

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Како је држао пушку о рамену, у руци?

Сведок [REDACTED]: Па.

Заменик тужиоца: Или у рукама?

Сведок [REDACTED]: У рукама да.

Заменик тужиоца: У обадве руке?

Сведок [REDACTED]: Да, у рукама је држао пушку, био је значи до Миле, Миле је пуцао значи он је био иза њега значи није пуцао ту ништа значи, држао је пушку у рукама.

Заменик тужиоца: Добро, и када је Миле добио одговор како се зове одређени, шта је он?

Сведок [REDACTED]: Он је пуцао у тог човека.

Заменик тужиоца: Пуцао?

Сведок [REDACTED]: Јесте, и значи једна жена је била на једно метар од њега, пуцао је у ту жену и једна жена је овако била.

Заменик тужиоца: Добро, колико је Мирослав био удаљен од њега приликом пуцања?

Сведок [REDACTED]: Био је око њега ту метар, два, значи ту је био око њега, значи уз њега је био.

Заменик тужиоца: Ви сте то непосредно видели тада на путу?

Сведок [REDACTED]: Да, ми смо били на путу значи гледали смо шта се дешава.

Заменик тужиоца: Да ли је када се то десило у дворишту те куће, шта сте даље, јесте пошли даље путем или?

Сведок [REDACTED]: Изашли смо на пут, значи ту има десно и лево доле раскрсница, одоздо су наишла запрежна кола, ту су значи два човека и дете је било на запрежним.

Заменик тужиоца: Да ли Вам је та запрежна кола, возило долазило у сусрет или од вас?

Сведок [REDACTED]: У сусрет одоздо је ишло, значи у сусрет. Значи ту су сишли Мирослав и Миле су сишли доле и Миле је ја мислим ветар је дувао јако значи није се чуло шта је питао, значи нисмо чули шта је питао Миле, али је разговарао значи са тим човеком и пуцањ се чуо.

Заменик тужиоца: Да ли сте видели ко је пуцао у те људе?

Сведок [REDACTED]: Па Миле је пуцао значи у човека, питао ја мисли, није се чуло значи ветар је дувао али претпостављам шта је питао опет ја мислим.

Заменик тужиоца: Да ли је Мирослав пуцао?

Сведок [REDACTED]: Ја мислим да јесте у тог човека пуцао.

Заменик тужиоца: Шта је било са дететом?

Сведок [REDACTED]: Дете је побегло низ пут.

Заменик тужиоца: Да ли је сугерисао неко да побегне дете или је самоиницијативно уплашено побегло?

Сведок [REDACTED]: Па ми смо одозго стајали и викали бежи детету, значи буквално да побегне дете да се склони дете, значи и отишло је низ пут.

Заменик тужиоца: Да ли је покушао неко да пуца за њим?

Сведок [REDACTED]: Не.

Заменик тужиоца: Добро. Даље сте отишли у неко даље друго двориште куће?

Сведок [REDACTED]: Отишли смо право значи после и са леве стране ту је било двориште, једна стара кућа ограђена значи оградом неком, теранда нека, и Миле је позвао газду, ми смо остали на путу смо отали ја, [REDACTED] и [REDACTED], Мирослав и Миле су ушли у двориште, значи Мирослав је био уз Милу, а Миле је питао, изашао је један чича значи „како се зовеш“, каже „Иво“ и Миле је пуцао у тог човека. Значи пао је човек ту и изашли су и каже идемо даље, ми смо значи сугерисали да се вратимо, значи да идемо кући.

Заменик тужиоца: И да ли сте после тога у неко друго двориште улазили?

Сведок [REDACTED]: Јесте, ту је ушао после Миле, овај Мирослав заједно, чули су се пуцњи.

Заменик тужиоца: Да ли сте видели пуцање, ко је пуцао?

Сведок [REDACTED]: Не. Нисмо.

Заменик тужиоца: Да ли се пуцало рафално или појединачно?

Сведок [REDACTED]: Па сада, онако, ја мислим, појединачно да је пуцано, значи оно тап, тап, тап, разумете, пуцање тако појединачно, значи није.

Заменик тужиоца: Након тог догађаја, сви сте се вратили?

Сведок [REDACTED]: Јесте, вратили смо се кући, значи у вечерњим сатима нас је милиција војна покупила, сви смо отишли у Сански Мост, у војну полицију.

Заменик тужиоца: Да ли је неко коментарисао од вас, шта је било, шта су урадили, да ли је освета нека била или нешто слично?

Сведок [REDACTED]: Па није, ја мислим, сви смо били после затечени, шта се то десило, да ли је морало тако да буде, значи није требало да буде то тако. Али после су значи у комби када смо сели, сви смо били, нас петорица смо били.

Заменик тужиоца: Да ли је неко коментарисао да је освећен Радослав?

Сведок [REDACTED]: Јесте, Гвозден Миле је рекао, „Црни“, осветили смо те“.

Заменик тужиоца: И шта је било са оружјем после тога када сте се вратили у село?

Сведок [REDACTED]: Па оставили смо оружје кући, значи где је било, после смо отишли у полицију, они су нас привели, оружје је покупљено, милиција је дошла, узела оружје и значи оружје је узето.

Заменик тужиоца: Добро, да ли сте били смештени сви заједно [REDACTED] Луци? И Ви сте исто били у [REDACTED] заједно, је ли тако?

Сведок [REDACTED]: После, ја сам био после, после сам био [REDACTED], ја сам био два дана, значи, дао сам изјаву и мене су пустили.

Заменик тужиоца: Давали сте изјаву тамо истражним органима у [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Јесте, давали смо изјаве.

Заменик тужиоца: Да ли су приликом давања тих изјава, вршили неки притисак на вас или сугестије како ћете писати изјаве?

Сведок [REDACTED]: Не, не, ништа, значи изјаве, дао сам изјаву, ништа.

Заменик тужиоца: Колико сте година Ви имали тада?

Сведок [REDACTED]: [REDACTED] година.

Заменик тужиоца: [REDACTED] година? Добро, хвала.

Председник већа: Хвала. Бранилац, изволите.

Адв. Бранимир Гугл: Бранилац окривљеног, адвокат Гугл. Јесте Ви били на сахрани Радослава?

Сведок [REDACTED]: Јесам.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли се ту причало о некој освети?

Сведок [REDACTED]: Јесте, Миле је помињао освету.

Адв. Бранимир Гугл: Шта је причао?

Сведок [REDACTED]: Па да идемо да осветимо покојног „Црног“.

Адв. Бранимир Гугл: А шта се причало 04.?

Сведок [REDACTED]: Тада је то и било.

Адв. Бранимир Гугл: Ја Вас лепо питам, јесте били на сахрани и шта се причало?

Сведок [REDACTED]: Не, 03. је била сахрана, ми смо 04. отишли на помен, 04. смо отишли на помен.

Адв. Бранимир Гугл: Судија, ја бих молио ако могу да поновим питање.

Председник већа: Изволите.

Адв. Бранимир Гугл: Јесте били на сахрани „Црног“?

Сведок [REDACTED]: Јесам.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли је помињана освета?

Сведок [REDACTED]: Помињата је освета и сутрадан, помињата је и 04., помињата је освета.

Адв. Бранимир Гугл: На сахрани, да ли је спомињана освета?

Сведок [REDACTED]: На сахрани смо били, 03. је сахрана била, а 04. смо отишли ујутру и Миле је помињао, „да те осветимо „Црни“, значи буквално у том смислу, а.

Председник већа: Помоћи ћу. Да ли је тако нешто Миле Гвозден рекао и на самој сахрани, дана 03.?

Сведок [REDACTED]: Јесте, колико се сећам да јесте, да је, значи да је сама сахрана.

Председник већа: Којим речима?

Сведок [REDACTED]: Али 04. се сећам да смо били отишли и рекао је, „осветићемо те“, на гробљу значи, рекао је „осветићу те „Црни“, значи у том смислу, јер тај дечко је био тај, што је био Хрват и у том смислу да нађе тог човека, значи буквално, а не да се недужни људи убијају.

Адв. Бранимир Гугл: На сахрани је шта рекао? Да ли знате или не знате?

Сведок [REDACTED]: На сахрани смо испратили покојног „Црног“.

Адв. Бранимир Гугл: Шта је рекао Миле?

Сведок [REDACTED]: Па сада да ли је.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли је спомињао неку освету? Ако је спомињао, шта је рекао?

Сведок [REDACTED]: „Осветићемо те „Црни“.

Адв. Бранимир Гугл: „Осветићемо те“?

Сведок [REDACTED]: Да, тако је рекао.

Адв. Бранимир Гугл: Шта је рекао 04. и ко је био присутан?

Сведок [REDACTED]: Били смо присутни значи ја, [REDACTED] Гвозден, Мирослав Гвозден, Мирослав Гвозден, [REDACTED] Гвозден и Миле Гвозден.

Адв. Бранимир Гугл: И рекао је „осветићемо те „Црни“?

Сведок [REDACTED]: Јесте, „осветићемо те „Црни“.

Адв. Бранимир Гугл: И Ви сте то прихватили?

Сведок [REDACTED]: Па ту смо били, да, сви заједно.

Адв. Бранимир Гугл: Јесте Ви то прихватили, ја Вас питам?

Сведок [REDACTED]: Нисам ја.

Адв. Бранимир Гугл: Он каже, „осветићемо те“, ја Вас питам, да ли Ви то прихватате?

Сведок [REDACTED]: Ми смо ишли са њим.

Заменик тужиоца: Судија, он је сведок, није окривљени.

Адв. Бранимир Гугл: Јесте прихватили то?

Председник већа: Наставимо.

Сведок [REDACTED]: Молим?

Председник већа: Можда је потребно бити мало јаснији.

Адв. Бранимир Гугл: Питам на исти начин као тужилац.

Председник већа: У сваком случају, потребно је бити мало јаснији.

Адв. Бранимир Гугл: Потпуно питам исто као што је тужилац питао, постављам одговоре, према томе, постављам питања кроз његове одговоре, сугестивно као што је тужилац сва питања поставио, на исти начин питам. Када сте дозволили тужиоцу, можете и мени дозволити, потпуно на исти начин.

Председник већа: Само Ви, да бисте добили одговор на ово питање.

Заменик тужиоца: Овде се ради први дан, на паљење свећа, а не на сахрани, Ви се држите сахране стално.

Адв. Бранимир Гугл: Држим се сахране, зато што паљење свећа једино.

Председник већа: Хајде сада да разјаснимо, вас двојица нећете улазити у ваше међусобне разговоре.

Адв. Бранимир Гугл: Извињавам се.

Председник већа: Претпостављам да је потребно само мало јасније да буде питање, у том смислу, да ли сте то прихватили, ко, на који начин и тако даље. Уосталом, ја ћу помоћи. Дакле, то што се каже, „осветићемо те“, шта то значи?

Сведок [REDACTED]: Помен је био значи покојном „Црnome“, сутрадан значи сахране је то било, значи данас је сахрана, сутрадан смо отишли и он је рекао, „осветићемо те „Црни“, Миле је значи рекао, „осветићемо те „Црни“.

Председник већа: Јесте ли Ви имали нешто против тога?

Сведок [REDACTED]: Па знате како, ја сам имао 16 година, нисам ни размишљао нешто о томе. Ишао сам ето.

Председник већа: Како сте Ви то схватили, шта то значи?

Сведок [REDACTED]: Па буквално кажем, да идемо чисто оно, не знам ни ја, нисам ништа сматрао да ће тако нешто да се деси, као што се десило, да ће то да буде пуцњава, убијање, у том смислу нешто, ја сам мислио да ће Миле да освети тог.

Председник већа: Јесте ли схватили то као крв за крв, главу за главу или?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: Тако нешто или како?

Сведок [REDACTED]: Ја сам мислио да ће тај Миле, Миле да ће осветити овај тог човека што га је био, јер он је њему поломио руку, био у болници, буквално оно да га пребије, као да му запрети мало ето, у том смислу. Значи нисам ја схватао то тако тада, да ће мало да га бије, има пушку, ће да га уплаши, значи у том смислу да разумете.

Председник већа: Ето, нека бранилац настави.

Адв. Бранимир Гугл: Ко је кренуо у ту освету?

Сведок [REDACTED]: Кренуо сам ја, Миле Гвозден, [REDACTED] Гвозден, Мирослав [REDACTED] нас је стигао успут када смо пошли, на пола пута нас је стигао [REDACTED].

Адв. Бранимир Гугл: И како сте се договорили да се светите?

Сведок [REDACTED]: Па ништа се нисмо договарали, то је избило значи када смо дошли горе, пред двориштем шта се десило, значи Миле је упао унутра.

Адв. Бранимир Гугл: Како сте се договорили да се светите, јесте се, нисте се договорили?

Сведок [REDACTED]: Па нисмо се договорили.

Адв. Бранимир Гугл: А шта светите, јесте се то договорили?

Сведок [REDACTED]: Нисмо.

Адв. Бранимир Гугл: Кога светите?

Сведок [REDACTED]: Миле је рекао да иде да освети покојног „Црног“ да би.

Адв. Бранимир Гугл: А ви што идете са њим?

Сведок [REDACTED]: Па ето значи.

Адв. Бранимир Гугл: Ви кажете, идемо у освету, Ви набрајате ко иде у освету. Шта идете Ви да светите, лично Ви, шта идете Ви да светите?

Сведок [REDACTED]: Па ишао сам са њим, значи ја сам мислио да ће то да буде тако да иде да заплаши тог човека, да га нађе, јер испало је значи, када смо

наишли на ту прву кућу, испало је то, чим смо ми видели шта се то дешава, то је био значи шок за нас.

Адв. Бранимир Гугл: Ви лично сте имали тада ■ година?

Сведок ■: Јесте.

Адв. Бранимир Гугл: И идете, оружје носите „М-48“ што Вам је дао брат, је ли тако?

Сведок ■: Јесте.

Адв. Бранимир Гугл: Је ли тако и идете да се светите? Шта светите, кога светите и како се светите?

Председник већа: Колега, већ сте то питали и добили сте одговор, такав какав је. Хајдемо даље.

Адв. Бранимир Гугл: Само секунд. Да ли је Миле уопште спомињао неки сукоб да је имао са Хрватима?

Сведок ■: Јесте, помињао је тог човека.

Адв. Бранимир Гугл: Са Хрватима?

Сведок ■: Хрват је тај дечко био што га је претукао и Милета, да је имао сукоб са тим човеком.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли је Миле имао рођеног брата?

Сведок ■: Јесте.

Адв. Бранимир Гугл: А шта се десило са њим?

Сведок ■: Погинуо је.

Адв. Бранимир Гугл: Када?

Сведок ■: Па после.

Адв. Бранимир Гугл: У односу на смрт Радослава?

Сведок ■: Да ли је пре погинуо, ја мислим, покојни Благоје пре ја мислим да је погинуо и то. Има он још једног брата, они су исто погинули, има Миле још једног брата, али.

Адв. Бранимир Гугл: Овај што је погинуо пре Радослава, где је погинуо?

Сведок ■: Погинуо је на ратишту.

Адв. Бранимир Гугл: У сукобу између кога?

Сведок [REDACTED]: Између Муслимана и Хрвата, у сукобу.

Адв. Бранимир Гугл: Он је на чијој страни, муслиманској или хрватској ратовао? Кажете, у сукобу између Муслимана и Хрвата.

Сведок [REDACTED]: Не, он је био Србин, али против Муслимана и Хрвата је ратовао.

Адв. Бранимир Гугл: А где је то било?

Сведок [REDACTED]: Па не могу да се сетим тачно, ја сам онда имао [REDACTED] година и не знам где је било.

Адв. Бранимир Гугл: А откуда знате да су са друге стране били Хрвати и Муслимани?

Сведок [REDACTED]: Па причало се, претпостављало се да су наши, не може Србин са Србином да, ратно стање је било.

Адв. Бранимир Гугл: Значи причало се да му је Хрват убио брата?

Сведок [REDACTED]: Милету?

Адв. Бранимир Гугл: Милету, тог који је погинуо на бојишту, да ли се то причало, да му је Хрват убио брата?

Сведок [REDACTED]: Претпостављало се ко га је убио, али с друге стране.

Адв. Бранимир Гугл: А ко га је претпоставио, шта се претпоставило?

Сведок [REDACTED]: Па ја не знам.

Адв. Бранимир Гугл: Ја питам оно што сте већ изјавили.

Сведок [REDACTED]: Убијен је са.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли се претпостављало да га је убио Хрват?

Сведок [REDACTED]: Па не знам ко га је убио, Милетовог брата не знам ко је убио.

Адв. Бранимир Гугл: А откуда знате да су с друге стране били Муслимани и Хрвати?

Сведок [REDACTED]: Па био је на ратишту, господине.

Адв. Бранимир Гугл: Па откуда знате ко је ратовао с друге стране?

Сведок [REDACTED]: Како, био сам у војсци, знам где се било и ко је с друге стране, ко је с предње стране, логично је, не може да.

Адв. Бранимир Гугл: А ко је живео у селу Сасине?

Сведок [REDACTED]: Хрвати.

Адв. Бранимир Гугл: Хрвати? Откуд знате?

Сведок [REDACTED]: Па село до нас је, као што знам да је Бања Лука и Приједор.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли су Срби са њима ратовали?

Сведок [REDACTED]: Они су били ту лојални и.

Адв. Бранимир Гугл: Па јесу Срби са њима ратовали или нису ратовали?

Сведок [REDACTED]: Ту у Сасини не.

Адв. Бранимир Гугл: У Сасини не?

Сведок [REDACTED]: Не.

Адв. Бранимир Гугл: Па што онда идете да светите човека кога су убили Муслимани у хрватско село?

Сведок [REDACTED]: Па ја Вам кажем да је Миле ишао да нађе тог човека што га је претукао.

Адв. Бранимир Гугл: Значи, идете да нађете човека који је тукао Милета?

Сведок [REDACTED]: Да.

Адв. Бранимир Гугл: То је освета због које идете?

Сведок [REDACTED]: Да.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли је то освета због које идете? Кажите ми, то је освета због које идемо.

Сведок [REDACTED]: Освета је била та, значи да идемо да га уплашимо, значи претукао га је, Миле у болници, рука му сломљена била и значи да нађе тог човека у том смислу да се освети.

Адв. Бранимир Гугл: Ја немам више питања.

Председник већа: Хвала Вам. [REDACTED], кажите нам, да ли је на самом крају ова три скоро одвојена догађаја на које ми гледамо на неки начин као целину, да ли је било ко помињао некакве младенце?

Сведок [REDACTED]: Миле када је изашао, када су у задњу кућу пуцали, рекао је, „убили смо младенце“.

Председник већа: Мало пре сте рекли човека и жену?

Сведок [REDACTED]: Да, човека и жену, али као младенце, буквално као младенце, „побили, убили смо жену и човека“, али после је рекао „младенце“, значи младенци.

Председник већа: Јесу то били неки млађи људи?

Сведок [REDACTED]: Не знам, нисмо били, ми смо значи стојали на путу, али сам чуо да су били старији људи, чини ми се да је рекао да су били баба и деда.

Председник већа: Колико су се они у кући задржали?

Сведок [REDACTED]: Па није то нешто дуго трајало, ушли су, чули су се пуцњеви, изашли су после тога, ми смо инсистирали да идемо кући и.

Председник већа: Да ли Вам је познато, да ли су нешто претурали по кући?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: Да ли су нешто изнели из те куће што до тада нису имали?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: То јест, узели одатле?

Сведок [REDACTED]: Нисам ништа приметио да су узели.

Председник већа: Да ли је Мирослав нешто рекао осим што је, кажете, Миле рекао то?

Сведок [REDACTED]: Миле је рекао, Мирослава нисам чуо да је рекао нешто.

Председник већа: И ако је Миле рекао „убили смо младенце“ или „човека и жену“, да ли је рекао „убили смо“ или „убио сам“?

Сведок [REDACTED]: Па „убили смо, убили смо младенце“, у том смислу, Миле је рекао тако значи.

Председник већа: Приликом Вашег такође испитивања овде на претресу у [REDACTED] прошле године, навели сте овде, где је било постављено питање од тужиоца,

тадашњег, тамношњег, овде на питање: „Где је Мирослав био када је Миле пуцао у тој прилици?“, одговорили сте „био је уз Милу, али није пуцао“. Потом је тужилац питао: „А где је његова пушка била?“, Ваш одговор: „Па у рукама“.

Сведок [REDACTED]: Да, у рукама.

Председник већа: Можете ли да објасните то, шта значи „у рукама“, односно да покажете како је.

Сведок [REDACTED]: Па уперита, значи у те људе што су били тамо, значи уперета пушка, држи руку, пушку уперену.

Председник већа: Том приликом када је држао пушку уперену, није пуцао?

Сведок [REDACTED]: Не.

Председник већа: Када сте се враћали, колико времена уопште је трајало то од поласка из Вашег села па до повратка тог дана? Колико сати сте се задржали?

Сведок [REDACTED]: Па једно три, четири сата, јер треба једно сат и нешто да дођемо и ту смо можда једно пола сата и једно сат, сат и по да се вратимо, значи око 12-1 сат смо пошли.

Председник већа: По Вашој процени од рецимо прве убијене особе до последње, колико је времена протекло и колико је размак између та два места у којима се ово дешавало?

Сведок [REDACTED]: Па једно можда пола сата, двадесетак минута, пола сата, значи ту се десило, онда смо отишли тамо, значи ту је, двадесетину минута, пола сата, то је.

Председник већа: Да ли је било међу вама, мислим на сву вас петорицу, неке приче о томе шта се десило, када сте се враћали?

Сведок [REDACTED]: Па, није било коментара, мислим, ми смо буквално дошли, шта је било, видели смо.

Председник већа: У каквом сте Ви лично расположењу били тада у повратку?

Сведок [REDACTED]: Па, никаквومه, никаквومه, било ми је жао тих људи.

Председник већа: Да ли то значи у лошем расположењу или свеједно?

Сведок [REDACTED]: Лошем, када сам видео шта се десило, било ми је жао тих људи недужних.

Председник већа: А Ваш рођак [REDACTED], да ли је он реаговао, на било који начин?

Сведок [REDACTED]: Па он је.

Председник већа: Причао о томе?

Сведок [REDACTED]: Па није.

Председник већа: Започињао ту тему?

Сведок [REDACTED]: Није, није реаговао, значи, покајали смо се сви због тога што смо то видели и што смо били.

Председник већа: А Миле?

Сведок [REDACTED]: Милета, он је значи, стоји иза тога.

Председник већа: Нисам Вас разумео.

Сведок [REDACTED]: Стоји иза тога, буквално што се десило.

Председник већа: Да ли је он био задовољан? Да ли је тако деловао?

Сведок [REDACTED]: Па, не могу да кажем ни да јесте, ни да није, значи.

Председник већа: Ко је одређивао где ће се ићи, којим путем?

Сведок [REDACTED]: Па тај пут смо ишли.

Председник већа: Када ће се почети са враћањем?

Сведок [REDACTED]: Па није било ништа одређено, то када се десило, десило се, ми смо инсистирали да идемо, да се вратимо кући.

Председник већа: Да ли није Миле заповедао свима вама?

Сведок [REDACTED]: Па Миле је рекао, „што не пуцате“, да се изјаснимо, значи, „пичке, што не пуцате“. Ми смо стајали, [REDACTED] је пуцао пар метака, ја мислим после у кућу, да би удовољио Мили.

Председник већа: Како се Мирослав овде оптужени држао након свега тога?

Сведок [REDACTED]: Па није ни њему било свеједно значи, није му свеједно било и брат му погинуо и значи, није му било свеједно и туга је била велика, јер је он млад дечак био.

Председник већа: То у односу на изгубљеног брата, а да ли се нешто видело, да ли је на њега утицало то што су ови, рекло би се, невини људи, страдали?

Сведок [REDACTED]: Па, значи, Миле је био тај који је једноставно ишао са тим, са том намером, отишао и то је, али је, значи.

Председник већа: Да ли је Миле претио било коме од вас?

Сведок [REDACTED]: Па није претио, није претио никоме.

Председник већа: Шта ће урадити ако се томе не прикључите или је био незадовољан?

Сведок [REDACTED]: Па што сте нисмо пуцали.

Председник већа: Или што сте били неактивни?

Сведок [REDACTED]: Да, био је незадовољан што нисмо пуцали.

Председник већа: Осим те речи коју сте поменули малопре, да ли је нешто друго рекао?

Сведок [REDACTED]: Како поменуо?

Председник већа: Осим те увредљиве речи, овако понижавајуће за вас, што не реагујете, да ли је рекао било шта друго?

Сведок [REDACTED]: Па није после, мислим да није рекао, ми смо се враћали кући, ми смо се вратили после тога одмах, ми смо инсистирали да идемо кући, „Миле, да идемо да бежимо“, значи ту је рекао, „што нисте пуцали“.

Председник већа: Када је по Вас, по Вас лично, самим тим и по остале, војна полиција дошла?

Сведок [REDACTED]: Па дошла је у вечерњим сатима, значи, чим је мрак пао онако.

Председник већа: Исто вече?

Сведок [REDACTED]: Да, да, исто вече, сви смо покупљени исто вече.

Председник већа: Где сте били тада када су дошли по Вас?

Сведок [REDACTED]: Били смо кући.

Председник већа: Ви [REDACTED] ту, [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: [REDACTED] је био ту у кући са мном.

Председник већа: Вас двојица заједно?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: А ови остали?

Сведок [REDACTED]: Ови су били сви у својим кућама. Значи како су ишли одозго и купили редом, тако смо, значи Милетова кућа је била прва, Миле је био.

Председник већа: Колико сте Милета познавали пре свега овога?

Сведок [REDACTED]: Па, онако, слабо сам га ја познавао, ја сам био млад, они су били старији, значи од мене, слабо смо се познавали, да кажем да смо нешто, да га знам добро. Он ми јесте [REDACTED], али нисмо се нешто дружили, да смо се дружили.

Председник већа: [REDACTED], да ли то значи да је Ваша мајка [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

Сведок [REDACTED]: [REDACTED].

Председник већа: [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Није, није [REDACTED].

Председник већа: Није [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: [REDACTED].

Председник већа: Да ли сте Мирослава Гвоздена, оптуженог, познавали, видели икада пре 03. децембра?

Сведок [REDACTED]: Па јесам, оно ту у Београду је радио, значи био је, када је била сахрана, дошао је ту, исто, значи слабо га познајем.

Председник већа: Нисте га видели први пут на сахрани?

Сведок [REDACTED]: Нисам, нисам, видели смо се, долазио је он тамо, долазио је тамо, живео је тамо, па је после отишао за Београд, па.

Председник већа: Да ли су се Миле или Мирослав пре тог 03., односно 05. децембра 1992. године на било који начин понашали насилно према било коме?

Сведок [REDACTED]: Нису, према мени не, значи нису.

Председник већа: Не према Вама, али према било коме другоме, да је то Вама познато?

Сведок [REDACTED]: Па није.

Председник већа: Је ли Миле улазио у сукобе са другим момцима, без обзира да ли су Срби или Хрвати или Муслимани?

Сведок [REDACTED]: Па да Вам кажем нисам се ни интересовао.

Председник већа: Да ли је важио за таквог у селу и у околини?

Сведок [REDACTED]: Па откуд знам, био је онако примеран, значи што се тиче тога, није правио неки проблем, колико је мени познато, да ја, значи био је.

Председник већа: А зашто му се десило оно што је био лично нападнут и када је то било, колико раније од овог 05. децембра?

Сведок [REDACTED]: Било је, тачно знам да је било, значи, да је имао гипс, био је у болници, када га је овај претукао тај, значи било је пре тога и био је доста везан за покојног „Црног“ значи исто, волели су се, буквално, као браћа.

Председник већа: То што кажете да је Миле Гвозден био претучен, да ли је то оставило неке последице по њега, да ли је он био здрав, способан?

Сведок [REDACTED]: Па.

Председник већа: Јесу му обе руке биле употребљиве?

Сведок [REDACTED]: Јесу, јесу, једна рука му се, не знам која је, да му је, не знам која рука му је, имао је шипку ту кроз руку, шта се десило, не могу сада да се сетим да ли је лева или десна.

Председник већа: Да ли му је то сметало да пуца, на пример?

Сведок [REDACTED]: Па, није.

Председник већа: Добро, хвала. Да ли неко од чланова већа има питања? Неко додатно?

Адв. Бранимир Гугл: Имам ја једно додатно, извињавам се.

Председник већа: Изволите, додатно питање од стране браниоца.

Адв. Бранимир Гугл: Да ли може само да нам каже, пошто није спорно да је пушку братовљеву „М-48“ носио када су кренули у ту освету, како је дошао, када је узео, ко му је дао и како, ако може то да нам објасни?

Сведок [REDACTED]: Пушка је била у кући значи код брата, у нашој кући значи. Ја сам узео пушку и ставио сам је на раме, та је пушка била цело време на рамену, од како смо дошли и док се нисмо вратили.

Адв. Бранимир Гугл: То сте рекли, али ко Вам је рекао, иди узми пушку, јесте Ви сами узели, отишли?

Сведок [REDACTED]: Сам сам узео пушку, сам ту.

Адв. Бранимир Гугл: Када сте се договорили да кренете, сами сте узели пушку?

Сведок [REDACTED]: Узео сам пушку, да, била је иза врата пушка, узео сам пушку.

Адв. Бранимир Гугл: А што сте узимали пушку, шта ће Вам пушка?

Сведок [REDACTED]: Узео, значи носио сам пушку, чисто.

Адв. Бранимир Гугл: А што сте носили пушку?

Сведок [REDACTED]: Не знам ни зашто сам је носио. Носио сам пушку, сви су носили пушку, ратно је стање било, носио сам пушку значи.

Председник већа: Добро, да ли оптужени Гвозден Мирослав има неко питање или примедбу, можда још пре на ово што је овај сведок рекао?

Опт. Мирослав Гвозден: Када смо већ код те пушке.

Председник већа: Микрофон.

Опт. Мирослав Гвозден: И често се понавља, ратно стање, носе се пушке, шета се, кажи ми [REDACTED], извињавам се, зашто су се требале носити пушке по Усорцима и околини када је то чисто српско село где није могла мува да прође? Само да ми кажете, то је [REDACTED] споменуо, значи [REDACTED] креће од његове куће до нас, триста метара, носи аутоматску пушку. Зашто се то носи, када су све околу српска села, све српска војска држи, нико не може да приђе, због чега се носе пушке 24 сата? Ја је нисам носио, војску нисам служио.

Сведок [REDACTED]: Па носила се, сви су носили пушке, ратно стање је било, сви су носили пушке. Из тог разлога су се носиле пушке, зато што је било ратно стање и ето.

Опт. Мирослав Гвозден: Ја искрено, не видех никога од Доњих и Горњих Усораца да је сем војника који иде са линије, носио пушку, у 9 ујутру, у 2 поподне, у 3, у 10 навече, за тај период док сам ја био тамо. И још једно два пута сам дошао у току рата, нисам видео човека да носи пушку. Зашто је ношена пушка? Ко је то носио пушке? Да ли је носио [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Носио је, носио је, сви су носили пушке.

Опт. Мирослав Гвозден: [REDACTED], „Бацо“, ови доле сви комплетно, Горњи Усорац, Томашица, Пејић и Миљаковац, сви?

Сведок [REDACTED]: Господине, ја нисам видео.

Опт. Мирослав Гвозден: Извини, питам те, лепо те питам, лепо ми одговори.

Председник већа: Мирославе, само причајте разговетније, нисам сигуран да ће све моћи да се разуме, када се буде.

Опт. Мирослав Гвозден: Дакле, шта хоћу да кажем? Питање је једно, ја кратко и јасно, ко је носио пушке, зашто када је српско место и чисто и слободно, када нико није могао да нам приђе?

Сведок [REDACTED]: Када су се носиле пушке, кажи ми?

Опт. Мирослав Гвозден: Па сада си рекао лепо да се пушке носе, ратно је стање?

Сведок [REDACTED]: Носило се, ратно је стање, носиле се пушке, та пушка, значи, [REDACTED] је дошао, када се пође, та пушка је ношена на ратиште, значи та пушка није могла да се носи по селу.

Опт. Мирослав Гвозден: То ми је јасно, али малопре каже да се носала, значи од куће до куће, тамо, вамо.

Сведок [REDACTED]: Па сви пушку носили, свако је носио, свако је носио.

Опт. Мирослав Гвозден: Па питам те, ко је то свако? Како ја то нисам видео?

Сведок [REDACTED]: Ти ниси ни био тамо.

Опт. Мирослав Гвозден: Па наравно, како ми то нико није причао и када сам долазио, забављао се са садашњом женом, што ми је супруга, до ње, назад, никога не срећем с пушком.

Сведок [REDACTED]: Сретао си, Мирославе, него.

Опт. Мирослав Гвозден: Шта је било?

Сведок [REDACTED]: Сретао си.

Опт. Мирослав Гвозден: Полако, полако, ја цивил одлазим доле без оружја, пролазим муслиманско село, знаш које.

Сведок [REDACTED]: Добро, и?

Опт. Мирослав Гвозден: Е, и што ја нисам носио пушку?

Сведок [REDACTED]: Што нисте носили?

Опт. Мирослав Гвозден: Па што ја нисам носио пушку покојног „Црног“, твоја, или [REDACTED].

Сведок [REDACTED]: Ти треба да знаш што ниси носио пушку.

Опт. Мирослав Гвозден: Ради неке личне одбране, а знаш зашто? Не треба ми, не бојим се никога, никога нисам дирао.

Сведок [REDACTED]: А што, ја јесам дирао?

Опт. Мирослав Гвозден: Па чекај, што си је носио ти?

Сведок [REDACTED]: Па извини, носила се пушка, ратно је стање.

Опт. Мирослав Гвозден: Добро, хајде то у реду.

Сведок [REDACTED]: Носила се пушка, ратно је стање, носила се пушка.

Опт. Мирослав Гвозден: Добро, јасно, јасно.

Председник већа: Мирославе, идемо мало ван онога што је.

Опт. Мирослав Гвозден: Извињавам се, брзо ћу, пошто ево видим, леп вам је сценаријо који сте лепо одрадили са господином Месићем, Вешићем.

Сведок [REDACTED]: Само како је.

Опт. Мирослав Гвозден: Немој да ме прекидаш, извињавам се, када сте то лепо одрадили, одласком из Београда, месец и по дана, све сте средили, позив уследио, телефонски мојој сестри, сестра мени, никакав позив не добијам, не знам шта ми се ради, а пакује ми се робија, што се испоставило у оптужници. Ти уласци, моја пушка у руци, иза Милета, пуцам на колима, у коју кућу сам ушао, кога сам убио? Где сте ви били, шта сте ви радили тада?

Сведок [REDACTED]: Ми смо стајали на путу.

Опт. Мирослав Гвозден: Где сте стајали?

Сведок [REDACTED]: На путу.

Опт. Мирослав Гвозден: Где на путу?

Сведок [REDACTED]: На путу.

Опт. Мирослав Гвозден: И шта сте радили, колико сте били далеко од куће?

Сведок [REDACTED]: Па десет, петнаест метара смо били, зависи где је кућа била, која кућа је била.

Опт. Мирослав Гвозден: Како су били људи окренути на запрежним колима, изласком из шуме?

Сведок [REDACTED]: Ми смо стајали, кућа је са леве стране где су први побијени ту, ми смо пошли навише, одоздо су нам долазили људи са запрежним колима.

Опт. Мирослав Гвозден: Долазили?

Сведок [REDACTED]: Јесте, одоздо, значи ка нама су ишли, одоздо, значи ми смо остали горе. Сишао си са Милом, доле.

Опт. Мирослав Гвозден: Видиш, малопре причаш када си стигао, ти и [REDACTED], набројаше да је било двадесетину људи и деце, што је чиста лаж и небулоза.

Сведок [REDACTED]: Било је људи у дворишту доста.

Опт. Мирослав Гвозден: Полако, само полако, причамо истину, овде нема лагања, ово да се разумемо.

Сведок [REDACTED]: Зато смо и дошли.

Опт. Мирослав Гвозден: Ово је Србија моја, ово је честити суд и овде нема лагања, нико ми мени ни вама, па како нам буде.

Сведок [REDACTED]: Баш тако.

Опт. Мирослав Гвозден: Да се разумемо, значи овде нема пријатељства, ово није Бихаћ. Три пута сам био доле, одлазио сам, часно, као и овде, једно, једино истинито, само да ми кажете.

Председник већа: Мирославе, сконцентришите се.

Опт. Мирослав Гвозден: Кратко и јасно.

Председник већа: Питања или не, ако хоћете да стављате примедбе, у реду, али претпостављам, колико видим, да питања немате, већ бисте поставили нешто што се таквим може сматрати?

Опт. Мирослав Гвозден: Само да Вас питам ја, како је сва моја доброта отишла њима, пре свега, дечак је имао шест, седам година, максимално, којих дванаест, тринаест, ко је спасио то дете? Ко је спасио три човека? Мирослав Гвозден. Шта си радио у тој сцени када сам малога проводио овако?

Сведок [REDACTED] из публике: Молим?

Опт. Мирослав Гвозден: Нисам те питао ништа.

Сведок [REDACTED] из публике: Молим?

Опт. Мирослав Гвозден: Шта си радио?

Сведок [REDACTED] из публике: Ало.

Сведок [REDACTED]: Ти кажеш да ниси био доле, ми смо стојали горе.

Опт. Мирослав Гвозден: Био сам иза леђа када је Миле поубијао ову двојицу, када су пали лево и десно, дете је било позади. Шта си ти тада урадио са десне стране раскрснице?

Сведок [REDACTED]: Стојао сам, пушка ми је била окачена на раме.

Опт. Мирослав Гвозден: Да, да, како да не.

Сведок [REDACTED]: Јесте, Мирославе.

Опт. Мирослав Гвозден: Како да не, гледај ме у очи.

Сведок [REDACTED]: У очи те и гледам.

Опт. Мирослав Гвозден: Шта си радио у тој секунди, полудесно где мали бежи доле?

Сведок [REDACTED]: Стојао сам и.

Опт. Мирослав Гвозден: Шта си урадио тада?

Сведок [REDACTED]: Сада ти кажем шта сам радио, стојао сам и пушка ми је била о раме окачена.

Опт. Мирослав Гвозден: О рамену?

Сведок [REDACTED]: Јесте о рамену.

Опт. Мирослав Гвозден: Када сам рекао детету да бежи, јеси клекнуо на лево колено и пружио карабин према детету?

Сведок [REDACTED]: Не.

Опт. Мирослав Гвозден: Ма немој, лаже М'ирослав, ха? Јесам ти пришао и ударио те по пушци?

Сведок [REDACTED]: Не.

Опт. Мирослав Гвозден: Не?

Сведок [REDACTED]: Не, ти си био доле са Милом.

Опт. Мирослав Гвозден: Био са Милом?

Сведок [REDACTED]: Јесте, био си доле, ја смо и [REDACTED] и [REDACTED] стојали горе.

Опт. Мирослав Гвозден: Значи лажем и то што сам рекао?

Сведок [REDACTED]: Практично тако јесте.

Опт. Мирослав Гвозден: Не, не, кажи ми, значи лажем то што сам рекао?

Сведок [REDACTED]: Ја кажем да причам како јесте било.

Опт. Мирослав Гвозден: Судија, немам тренутно питања, хвала Вам.

Председник већа: Молим. Ово нису била питања, али неко спонтано прерасло у суочење, јесте покривено и оно што смо ми мислили да поставимо као питања овом сведоку.

Сведок [REDACTED]: Имам ја још једно питање овако, чисто да.

Председник већа: Ви имате питање?

Сведок [REDACTED]: Не, за њега чисто да.

Председник већа: Није Ваша улога овде да питате било кога, али ако имате нешто да би хтели да изјавите у вези са овим што је он рекао, може. Питање, наравно, не.

Сведок [REDACTED]: Значи ми смо до тада, пре суђења, били смо сви ОК, значи долазио је код нас на славу све, а значи када је то било, ми се не познајемо, зашто? Ово је четврта, пета изјава што смо дали сви исту изјаву, значи тако стоји од почетка до сада, како јесте и сада не видим неко кретање, нешто, што би нешто неко, хоћу да му кажем, што нас није позвао да каже, где си бре, како си.

Опт. Мирослав Гвозден: Зашто да вас позовем?

Сведок [REDACTED]: Па има разлог.

Председник већа: Мирославе, не добацујте.

Опт. Мирослав Гвозден: Извињавам се.

Сведок [REDACTED]: Четрнаест година када смо били и све то, зна се шта си урадио ти, шта сам урадио ја.

Председник већа: [REDACTED], микрофон, у микрофон говорите, њему се не морате обраћати.

Сведок [REDACTED]: Значи то једноставно значи, били смо ОК, значи дружили смо се, на славу долазио код мога, све је значи било нормално и то значи, урадио сам то што сам урадио, урадио сам, али тако нека буде, тако је и било, не може другачије да буде. Значи тако је било, ово је пета изјава која јесте, значи у Бања Луци смо давали, у Санији, пета, ја мислим да је пета ово изјава.

Председник већа: Када сте последњи пут видели Милета Гвоздена?

Сведок [REDACTED]: Нисам Милета видео одавно.

Председник већа: Када сте га видели последњи пут?

Сведок [REDACTED]: Богами пре осам година, седам, осам година, десет година сигурно нисам.

Председник већа: Где је он сада?

Сведок [REDACTED]: Не знам.

Председник већа: Где је био тада последњи пут када сте га видели?

Сведок [REDACTED]: Био је у Београду, био је код брата [REDACTED].

Председник већа: Када је он дошао у Београд?

Сведок [REDACTED]: Значи био је у Босни па је дошао у Београд, ту је радио.

Председник већа: Да ли пре овог рата или оружаног сукоба, свеједно, да ли пре тога или после окончања тих непријатељстава?

Сведок [REDACTED]: Не, тамо је живео, па је ту долазио у Београд, ту је живео, па је опет ишао у Босну, тамо био Миле, па је значи долазио пре, после му не знам ни где је ни шта је. Значи не знам где је Миле ни шта је.

Председник већа: Добро, како више нема питања за Вас, можете сести. Пошто сте на данашњи претрес дошли из Крагујевца, изволите личну карту, тражите ли на шта имате право по закону, надокнаду трошкова за пут?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: У којој висини?

Сведок [REDACTED]: Дао сам тамо рачуне за гориво.

Председник већа: 4.400,00 динара. Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се сведоку [REDACTED] на име надокнаде путних трошкова исплати износ од 4.400,00 динара.

То је било оно што је било предвиђено за данашњи претрес. Како смо на претходном рочишту били навели, не сутра, али наставак претреса је у петак, када очекујемо овде да испитамо као сведоке [REDACTED] Гвоздена, за кога нам је познато да је

дана 05. јуна примио позив, потом сведоке [REDACTED] или [REDACTED] како се већ каже, [REDACTED] као и оштећене, кћерке од погинулих, [REDACTED], за које су позиви упућени преко и уз помоћ одговарајућих служби овог суда и судова у Босни и Херцеговини и Хрватској, који су за тако нешто надлежни према законама о међународној правној помоћи и међусобним уговорима, тако да су наше информације у овом тренутку да су сви они обавештени о овом претресу у петак и да ће на њега приступити, тако нешто можемо очекивати.

То је, дакле, предвиђени програм за, тако да кажем, за петак, а о осталим предлозима и о доказном поступку након тога ћемо онда у петак одлучивати, укључујући и предлог који је од стране одбране дошао накнадно писменим путем, што је нотирано као такво, па ћемо се онда у петак о томе изјаснити. Да ли још нешто има што би неко имао да изјави или да предложи, пре него што затворимо претрес?

Адв. Бранимир Гугл: Ја бих само у вези овога, и ако нисте здружили као доказ.

Председник већа: Да, и о томе ћемо накнадно.

Адв. Бранимир Гугл: Али бих ја молио суд, ако можете, да се прибави боља фотокопија, значи ово што је прибављено, само је читљиво оно што је тужилац подвучао, све остало је нечитљиво.

Председник већа: Нисам сигуран да је то могуће, али видећемо шта може да се учини око тога. Видели смо да је тешко за рад.

Адв. Бранимир Гугл: Значи оригинале сам ја видео у Бихаћу и нису ми дозволили, два пута, имате на транскрипцијама, два пута, дозвољено ми је копирање, али их нису дали, све су ми друго давали, сем тога.

Председник већа: Примили смо к знању, па ћемо учинити што је могуће око тога.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес **СЕ ПРЕКИДА** у 13,50 часова, а наставак се заказује за дан:

14. јуни 2013. године са почетком у 09,30 часова, судница број 3.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА